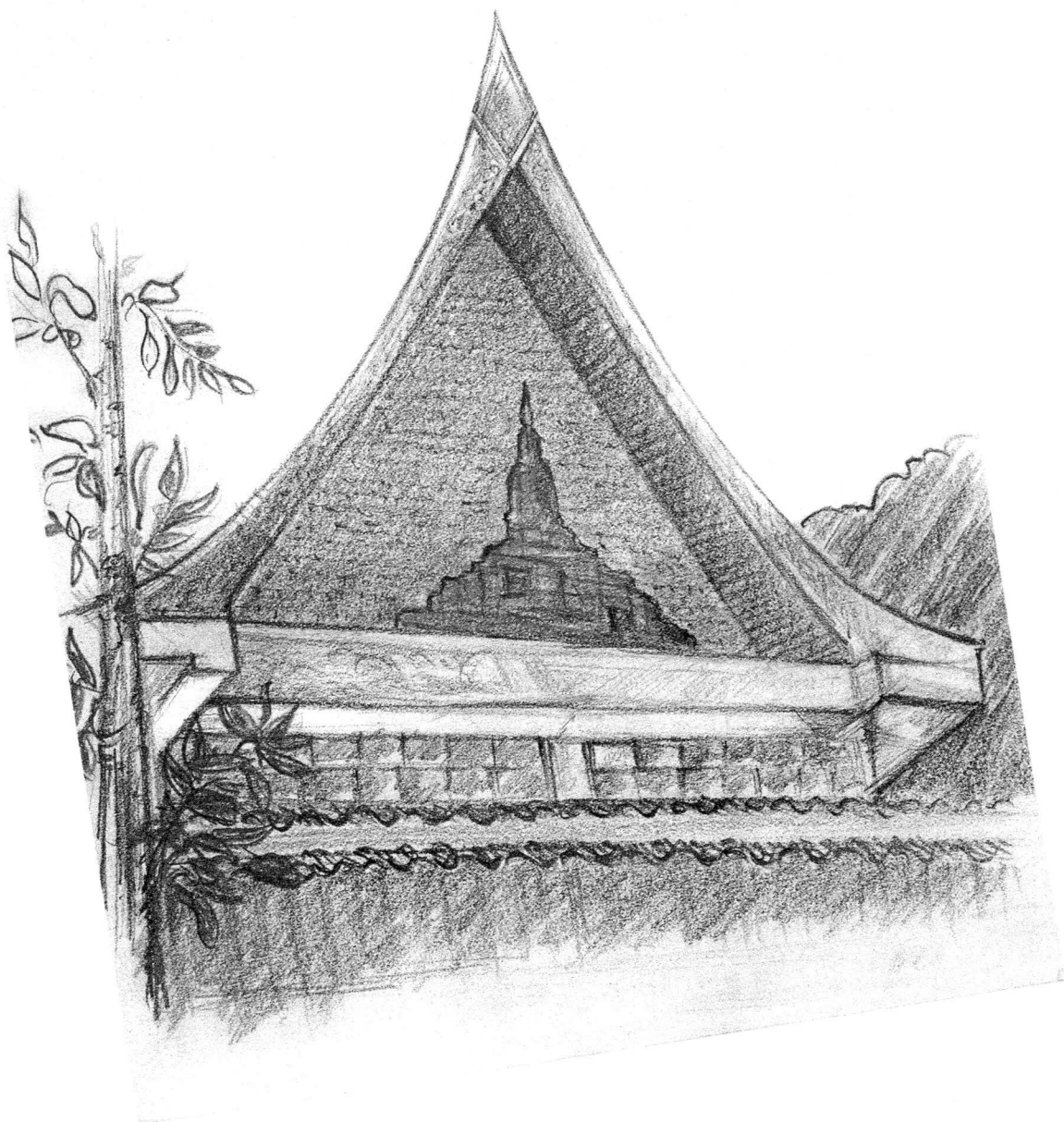

วัดป่าหนานชาติ
www.watpahnachat.org

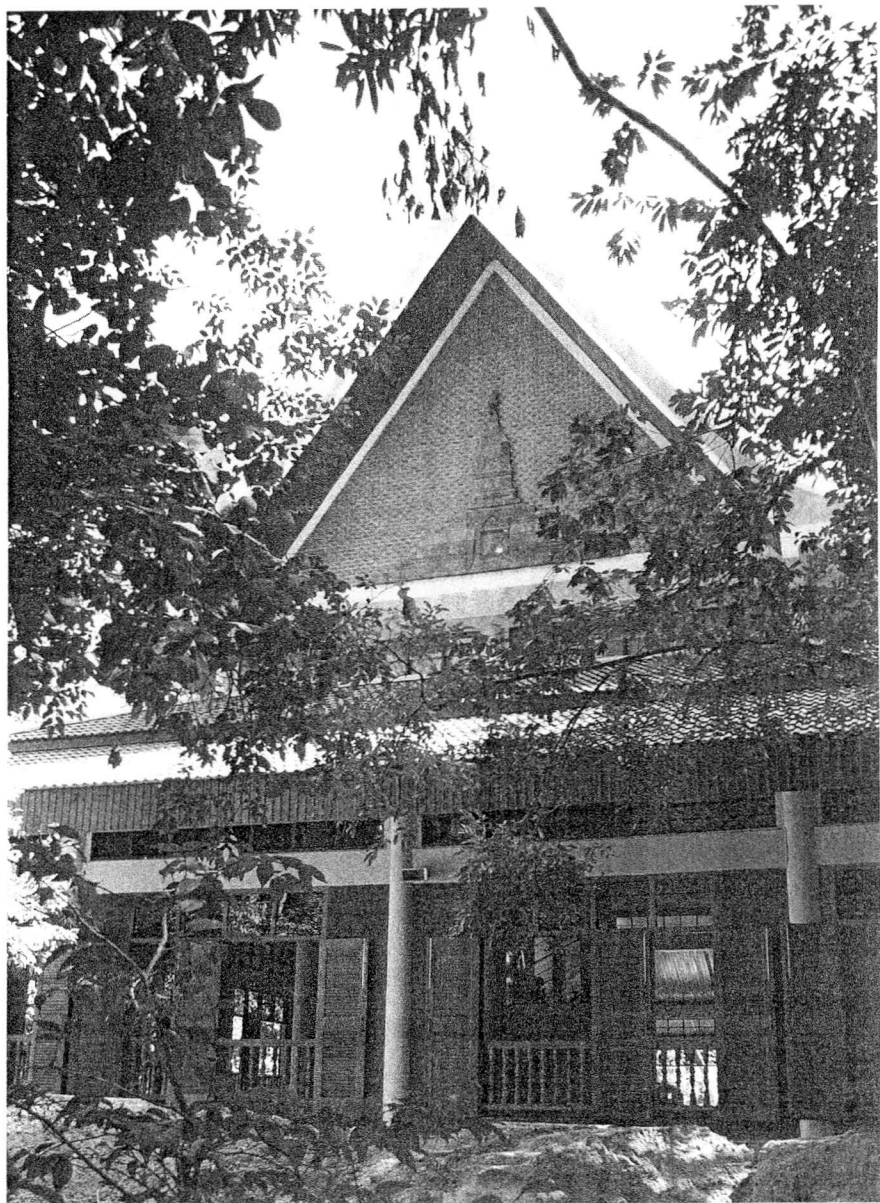
บุญเมตตา

“ธรรมะที่แท้จริงไม่ใช่ของใคร ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ธรรมะเป็นธรรมชาติ
เป็นสัจธรรม ไม่มีชาติชั้นวรรณะ เป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติจะรู้ได้ด้วยตนเอง”

หลวงพ่ocha สุภาโท

ศาลาอเนกประสงค์ วัดป่ามหาชาติ

คำนำ

หนังสือ “บุญเมตตา” จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกในงานฉลองศาลาอเนกประสงค์ของวัดป่านานาชาติ ซึ่งตรงกับวันมาฆบูชา วันศุกร์ที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ในโอกาสวันเป็นมงคลนี้ คณะศิษย์ได้น้อมรำลึกถึงความเมตตาของครูบาอาจารย์หลายๆ องค์ ดังเช่น พระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภทฺโท) ที่ท่านได้ริเริ่มให้สร้างวัดป่านานาชาติ พระมงคลกิตติธาดา (พระมหาอมร เขมจิตฺโต) แม้ท่านจะอาพาธ ท่านก็เมตตามาเทศน์เป็นองค์แรกของงานทอดกฐินวัดป่านานาชาติที่ผ่านมา พระราชภาวนาวิกรม (หลวงพ่อเลี่ยม จิตฺตมฺโม) ที่ท่านได้ให้การสนับสนุนอนุเคราะห์วัดป่านานาชาติตลอดมา รวมทั้งได้นำพระเถระอุบาสกอุบาสิกามาช่วยสร้างศาลาอเนกประสงค์นี้ พระราชสุเมธอาจารย์ (หลวงพ่อสุเมธ) ที่ท่านเป็นเจ้าอาวาสองค์แรกของวัด และเป็นผู้ช่วยเหลือกิจกรรมต่างๆ ของวัดมาโดยตลอด

การรำลึกถึงความเมตตาของครูบาอาจารย์นี้ ย่อมนำไปดี สุข เป็นบุญเป็นกุศลขึ้นในจิตใจ น้อมนำให้คณะศิษย์มีความตั้งใจที่จะเดินตามทางที่ครูบาอาจารย์เดิน ทำตามที่ท่านสอน ซึ่งเป็นสิ่งสูงสุดที่ขออ้อมถวายเป็นอาจริยบูชา

คณะศิษย์วัดป่านานาชาติ

คำนำ

หนังสือ “บุญเมตตา” จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกในงานฉลองศาลาอเนกประสงค์ของวัดป่านานาชาติ ซึ่งตรงกับวันมาฆบูชา วันศุกร์ที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ในโอกาสวันเป็นมงคลนี้ คณะศิษย์ได้น้อมรำลึกถึงความเมตตาของครูบาอาจารย์หลายๆ องค์ ดังเช่น พระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภทฺโท) ที่ท่านได้ริเริ่มให้สร้างวัดป่านานาชาติ พระมงคลกิตติธาดา (พระมหาอมร เขมจิตฺโต) แม้ท่านจะอาพาธ ท่านก็เมตตามาเทศน์เป็นองค์แรกของงานทอดกฐินวัดป่านานาชาติที่ผ่านมา พระราชภาวนาวิกรม (หลวงพ่อเลี่ยม จิตฺตมฺโม) ที่ท่านได้ให้การสนับสนุนอนุเคราะห์วัดป่านานาชาติตลอดมา รวมทั้งได้นำพระเถระอุบาสกอุบาสิกามาช่วยสร้างศาลาอเนกประสงค์นี้ พระราชสุเมธอาจารย์ (หลวงพ่อสุเมธ) ที่ท่านเป็นเจ้าอาวาสองค์แรกของวัด และเป็นผู้ช่วยเหลือกิจกรรมต่างๆ ของวัดมาโดยตลอด

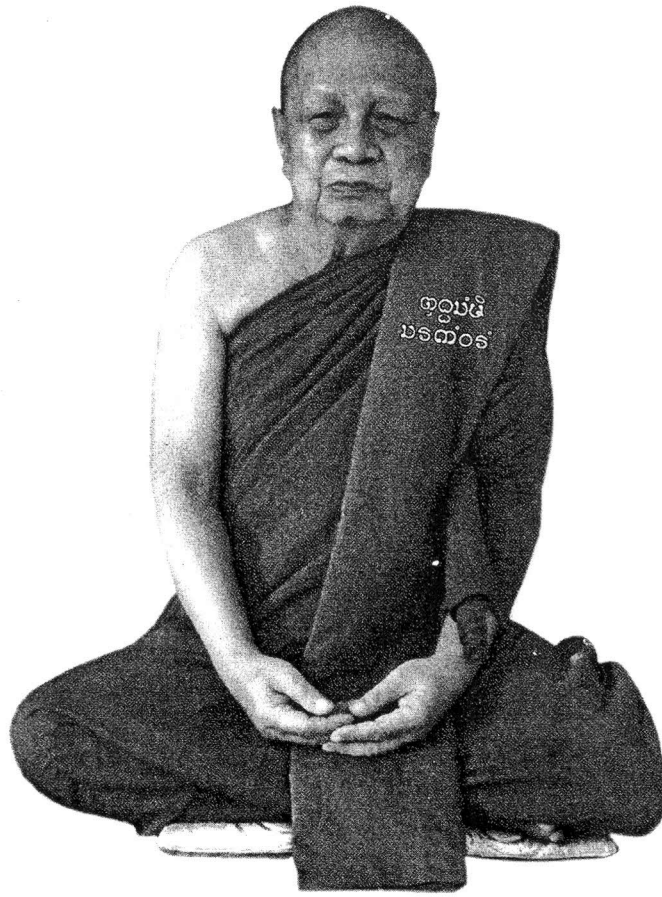
การรำลึกถึงความเมตตาของครูบาอาจารย์นี้ ย่อมนำไปดี สุข เป็นบุญเป็นกุศลขึ้นในจิตใจ น้อมนำให้คณะศิษย์มีความตั้งใจที่จะเดินตามทางที่ครูบาอาจารย์เดิน ทำตามที่ท่านสอน ซึ่งเป็นสิ่งสูงสุดที่ขออ้อมถวายเป็นอาจริยบูชา

คณะศิษย์วัดป่านานาชาติ

บุญเมตตา

วัดป่านานาชาติ
www.watpahnachat.org

	พระมงคลกิตติธาดา	อาจารย์พระ
ผลเพียรละ	กิเลสpong	pongเพียรผล
ชนนำทุกข์	ท่านฉายธรรม	จำใจชน
ทุกข์ทรม	มลายลับ	ธรรมดับทุกข์
		เทอด โพธิมงคล

บุญ

พระมงคลกิตติธาดา

(พระมหาอมร เขมจิตฺโต)

เนื่องในงานฉลองศาลาใหม่ พร้อมทั้งถวายกุฐิน
ประจำปี ณ วัดป่านานาชาติแห่งนี้ จนกว่าจะยุติลงด้วยเวลา
เอามือวางลงให้เป็นปกติเด้อ.. อยู่ในอาการสำรวม
ตั้งใจฟัง อาตมาจะให้ข้อคิด ขอโอกาสท่านเจ้าคุณราชภาวนา
วิกรมและพระคณะสงฆ์ภิกษุสามเณร และขอเจริญพร
ญาติโยมทั้งหลาย วันนี้เรารู้ว่าเป็นวันที่เราจะต้องมารวมกัน
เป็นสามัคคี เป็นมหากุศล มหากุฐิน โดยไม่ต้องสอบหรือหนี
มหา แปลว่า “ใหญ่” แปลว่า “มาก” แปลว่า “หลาย” กุศล
แปลว่า “ความฉลาด” บุญเป็นความดี โบราณจารย์ท่านสอน
หรือพ่อแม่ปู่ย่าตายายเรา เวลาชักชวนลูกหลาน บอกลูก
หลาน เอ๊ย ไปทำบุญกุศลวัดนั้นวัดนั้นนะ เช่น วันนี้ญาติโยมที่

แสดงพระธรรมเทศนา ในวันทอดกฐิน วัดป่านานาชาติ
๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

ชักชวนกันมาทำบุญทำกุศลที่วัดบ้านนาชาติ ได้ทราบว่ศาลา
หลังใหม่นี้เกิดด้วยความอุตสาหะวิริยะของคณะสงฆ์ ซึ่งมีเจ้า
คุณราชภาวนาภิกรมเป็นประธานฝ่ายบ้านเมืองก็มีทายกทายิกา
รวมทั้งผู้ใหญ่บ้านกำนันและหัวหน้าอบต. ต่างๆ ศรัทธา
ญาติโยมมาจากอุบลฯ บ้าง มาจากต่างจังหวัดบ้าง มาจาก
กรุงเทพฯ บ้าง อาจจะมาจากต่างประเทศด้วย ก็มีส่วนร่วมกัน
เป็นการสร้างเสนาสนะอันสำคัญ ภาษาเก่าเรียกว่า “หอแจก”
แจกธรรม แจกข้อคิด แจกอาหาร แจกเครื่องนุ่งห่ม แจก
เครื่องใช้ของสอย แจกธรรมะ แจกอาหารกาย อาหารใจ แจก
ที่พึ่งทางกาย ทางใจ แจกยากายยาใจ เป็นที่แจกทาน

นี่..แต่ภาษาหนึ่งเรียกว่า “ศาลาการเปรียญ” เปรียญ
ปริยญา เรียกว่า ศาลาที่จะให้เกิดการรอบรู้ ...รู้ทั้งนอก รู้ทั้ง
ใน รู้รอบกาย รอบวาจา รอบใจ เพราะว่ามีอะไรที่ดี เป็น
ประโยชน์ถูกต้องไหม? ที่น่าจะภูมิใจหรือว่ามีอะไรที่ยัง
บกพร่องจะต้องแก้ไข นี่เรารู้มา รู้รอบอย่างนี้แล้ว รู้รอบนอก
รู้รอบในแล้ว นักปราชญ์ถึงสอนว่า เป็นคนมีบุญ เป็นคนได้
ทำบุญ **บุญ เป็นชื่อของความดี บุญ เป็นชื่อของความถูกต้อง**
บุญเป็นชื่อของสิ่งที่เป็นประโยชน์ ถ้าทำดี พูดดี คิดดี มันถูก
ต้อง มันมีประโยชน์ เป็นบุญทั้งนั้น ไม่ใช่แต่เฉพาะในวัด แต่
วันนี้เรามาทำพิธีฉลองศาลา คือ มาใช้ “ฉลอง” แปลว่า “ใช้

ให้เป็นประโยชน์”มานั่งประชุมกัน ฟังเทศน์ฟังธรรม ไหว้พระ สวดมนต์ นั่งสมาธิเป็นส่วนสำคัญเหมือนกับที่พระพุทธเจ้า ตรัสสอนว่า **“สุขโข ปุญญัสสะ อจจะโย การสั่งสมบุญ นำความ สุขความเจริญมาให้”**

ฉะนั้น เราจะต้องเข้าใจว่าบุญ เป็นความดี เป็นความ ถูกต้อง เป็นสิ่งซึ่งเป็นประโยชน์ อย่างเรานับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ดังที่อาตมาได้มากล่าวนำเป็นภาษาไทย ด้วยนั้น เพื่อให้เราทั้งหลายได้รู้จักพระพุทธเจ้าที่แท้จริง ที่มี ความหมาย ที่เป็นประโยชน์ที่เราจะพึงอาศัยได้ ส่วนองค์ พุทธโคดมหรือพระพุทธเจ้า ผู้มาตรัสรู้ธรรมนั้น ท่านก็มีชีวิต อยู่ได้เพียง ๘๐ ปี ท่านก็จากไป...

คิดถึงคำแนะนำของหลวงพ่อบุชา ท่านเคยให้ข้อคิด สมัยอาตมาอยู่กับหลวงพ่อบุชาปีที่สอง นี่บอกว่า **“พระพุทธเจ้านั้นตายบ่เป็นเต๊าะ”** พระพุทธเจ้ายังอยู่ตายไม่เป็น หรอก จะตายแต่ผู้ที่มาค้นพบธรรมะเป็นคำสอน **ตรัสรู้ คือ รู้แจ้ง รู้ชัด สามารถจะปฏิบัติตนถูกต้องดีมีประโยชน์** แล้ว สามารถจะเอามาสอนผู้อื่นให้ดี ถูกต้องมีประโยชน์ต่อไป องค์ท่าน มาตรัสรู้นั้น ท่านก็ต้อง **“นิพพาน”** คือตายไปตาม กาลเวลา

คิดถึงคำสอนที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนพระอานนท์ ที่ทูล

ถามว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อพระพุทธองค์ปรินิพพาน แล้ว จะให้พวกข้าพเจ้าเอาใครเป็นที่เคารพสักการะบูชา ได้ มากราบ มาไหว้ ดังที่พระพุทธองค์ยังอยู่”

พระพุทธเจ้าแทนที่จะประกาศว่ามอบให้พระเถระองค์ นั้นนะ เป็นตัวแทนของฉัน ไม่ได้มอบให้...ดังเหมือนสอนพระ วักกิลี นั้น

“ธรรมและวินัยอันใด ที่เราได้บัญญัติไว้ ได้สอนไว้ ได้สั่งไว้ คือศีลและธรรม ธรรมและวินัยอันนั้นแหละ เมื่อเรา จากไปแล้ว จะเป็นครู เป็นศาสตรา เป็นอาจารย์ เป็นที่เคารพ นับถือของพวกญาติโยม และพระสงฆ์สามเณรทั้งหลายที่มี ชีวิตอยู่”

“...ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นก็เห็นเรา ตถาคต

ผู้ใดเห็นเราตถาคต ผู้นั้นต้องเห็น ธรรม” ก็ขยายไปว่า

“ผู้ใดรู้ธรรม ผู้นั้นรู้จักเรา

ผู้ใดรู้จักเรา คือ รู้จักธรรม

ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นชื่อว่าเห็นธรรม

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นก็เห็นเรา

ผู้ใดมีธรรม ผู้นั้นก็มีเรา

ผู้ใดมีเรา ผู้นั้นจะต้องมีธรรม

ผู้ใดเป็นเรา ผู้นั้นจะต้องเป็นธรรม

อ้อ.. ผู้ที่เป็นธรรม ก็คือผู้ที่เป็นเราตถาคต”

ในเมื่อพระพุทธองค์แม้จะปรินิพพานไป แต่พระธรรม
คำสอนนั้นยังอยู่ ยังดีอยู่เหมือนเดิม ยังมีค่าอยู่เหมือนเดิม
สำหรับผู้นำไปปฏิบัติฝึกหัด ตามตำรากล่าวไว้ในสวดมนต์นั้น
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มาตั้งศาสนา ๓,๕๘๔,๒๙๒ พระองค์
นี้ท่านนิพพานไปแล้ว เจาะพระพุทธรูปเจ้าเตี้ยนี้ พระสงฆ์สาวก
นับไม่ถ้วน นี่ในหนังสือในสัมพุทธะ อาตมาเมื่อก่อนไม่เคย
แปล สวดไป... สวดไป... แต่วันนี้ไม่ได้เอามาสวด เพราะ
กลัวหมู่คณะสงฆ์ที่ไม่ถนัด ถนัดแต่โยจักษ์ขุมมา...สามล้านกว่า
๓,๕๘๔,๒๙๒ พระองค์แล้ว

นี่ทุกๆ พระองค์นั้นท่านก็มาตรัสรู้ มาค้นเอาธรรมะ
เหมือนกันหมด คือ อริยสัจสี่ หรือมรรคมีองค์แปด ฉะนั้น
เมื่อพระพุทธเจ้า ท่านจากไปตามอายุสังขาร อย่างในภัทร
กัปนี้... พระพุทธเจ้านามว่า กะกุสันธะ, โกนาคะมะณะ,
กัสสะปะ, โคตรมะ, ครีอริยเมตไตรยยังไม่มา

พระสัมมาพระพุทธเจ้ากะกุสันธะนี้ มีอายุ ๔๐,๐๐๐ ปี

พระพุทธเจ้าชื่อว่า โกนาคะมะณะ มีอายุ ๓๐,๐๐๐ ปี

พระพุทธเจ้านามว่า กัสสะปะองค์ที่ ๓ นี้มีอายุ ๒๐,๐๐๐

ปี

พระพุทธเจ้าองค์โคตมของเรามีอายุ ๘๐ ปี ในระยะที่
มนุษย์มีอายุ ๑๐๐ ปี

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ที่จะมาตรัสรู้ข้างหน้า
ตามตำราเขาบอก พระศรีอริยเมตไตรยนี้ ตำราว่า มี ๒๐,๐๐๐
ปี อีกอันหนึ่ง ว่ามี ๘๐,๐๐๐ ปี แต่อาตมาเชื่อว่าเป็น ๒ มาก
กว่า นี่จะมาตรัสรู้ทีหลัง

แต่ละองค์ แต่ละท่าน... ท่านไปค้น เอาธรรมะ บรรล
ธรรมะ ค้นหาธรรมะได้มา ก็ธรรมอันแก่นี้แหละ **อริยสัจสี่มรรค**
มืองค์แปดนี้แหละ! ที่มันหายไป ที่เราไม่เอามาใช้ ไม่เคารพ
นับถือ เหมือนนักวิทยาศาสตร์ เขาไม่ได้สร้างขึ้นมาจากของ
นั้น เขาไปค้นพบสิ่งที่มีอยู่แล้ว เอามาประกอบ มากกระทำขึ้น
ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ให้เป็นโทษมากที่สุดถ้าทำไม่ดี
พวกนักวิทยาศาสตร์เขาค้นเอาของที่มีอยู่นั้น บางที่ได้ยินเขา
พูดกันว่าเดี๋ยวนี้พระเนรก็ทำอะไรรบร้อม ญาติโยมก็ทำ
อะไรรบร้อมมาก สร้างความเดือดร้อน บอกเดี๋ยวนี้ศาสนา
เสื่อม หรือศีลธรรมเสื่อม พูดอย่างนี้ ยังไม่ใช่คนรู้ชัด รู้แจ้ง
เหมือนคล้ายๆ กับพูดว่า ธรรมะที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน
เสื่อมไปหมดแล้ว แต่ความจริง ไม่ใช่ ..ยังอยู่แต่ที่เราไม่เอา
มาใช้ มันเสื่อม ก็เสื่อมจากใจของคนเรานี้หายไปสู่วรรณา

บุคคลใดผู้ฉลาด คั้นเอามาสอน ก็เอาอันแก่นี้แหละมาสอน นี่!
ฉะนั้น **ศีลธรรม ยังไม่เสื่อม คนเราต่างหากเสื่อมจากศีลธรรม**

เหมือนเราจะพูดว่า เดียวนี้กฏจรรยามั่นเสื่อม คนออก
กฏจรรยาก็เสื่อม เพราะรถชนกัน รถเกิดอุบัติเหตุมากเหลือเกิน
กฏจรรยาเสื่อม ถูกต้องไหม? คิดดีๆ ... กฏจรรยามั่นเหมือน
เดิม แต่คนสิ..คนใช้กฏจรรยา เสื่อมจากกฏจรรยา ชอบแหวก
แนว ชอบแทรกแซง ชอบสวนทางเข้านั่น.. เวลาขับรถขับรา
คนต่างหากเสื่อมจากกฏจรรยา กฏจรรยามั่นดีอยู่ แต่เราไม่
เอามาใช้ ก็เหมือนมันไม่ดี เมื่อไม่ได้นำมาใช้มันไม่มีเลย

ธรรมะพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ฉะนั้น อย่าไปคิดว่า
เราเกิดไม่ทันพระพุทธเจ้า เป็นคนเข้าใจยังไม่ลึกซึ้ง ผู้ที่เข้าใจ
ลึกซึ้ง อู้..พระธรรมคำสอนยังอยู่เด๊ะ! ไม่หายไปไหน แต่หาย
จากใจ จากกาย จากวาจาของคนที่ไม่เอามาใช้ ไปเอาอย่างอื่น
มาใช้ อย่างเห็นพระพุทธรูปเหมือนกัน รูปพระพุทธเจ้า รูป
ของบุคคลผู้ท่านเป็นพระพุทธเจ้า ท่านบำเพ็ญบารมีสร้าง
ความดีมาประกาศศาสนา สอนมาเป็นเวลานาน อย่างองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระโคตม ท่านประกาศศาสนา ๔๕
ปี และท่านก็ทิ้งขันธ์ไป แต่พระธรรมคำสอนนั้นยังอยู่ เดียว
นี้.. ศีล ๕ มันก็มีค่าเท่าเดิมอยู่ อ้อ..ศีล ๘ เหมือนกัน เรา
ปฏิบัติตามไหน ? ถ้าไม่ปฏิบัติตามนั้น มันก็หาว่าศีล ๕ ไม่ดี

ก็ไม่ถูก อ้อ..

ครั้งหนึ่งหลวงพ่อบุญท่านสอนญาติโยม อาตมานั่งอยู่
ด้วย

“พ่อบอก เจ้าว่าบักนาว มันล้มบ่..”

“โดย ล้มชะน้อย”

“ແหม່ນ บ้อ.. คิดคักๆ เต๊ะ” เผินว่า

“บักนาวมันล้มล้มหยัง รสมันสื่อๆ ตั๊วะ คนเองไปกิน มัน
จ้งล้ม” เผินว่า

“บ้อเชือกะถามมันเบิ่งตี๋หละ.. บักนาวมึงล้มบ่...มึงชื่อว่า
บักนาวบ้อ มันกะลิเคย” เผินว่า

นี่ๆ น้ำตาลมันหวานไหม? ..ไม่หวาน แต่พอมันจะ
หวานเพราะคนเราเอามากิน จึงรู้รสหวานที่ลิ้น แต่รสของมัน
เป็นธรรมชาติของมันที่มันจะทรงไว้ เป็นธรรมชาติ มะนาวมันมี
รสอย่างนั้น อ้อ..เอามาหนุ่หัวไว้มันก็ไม่เปรี้ยว นอกจากเอา
มากินแต่ไปที่ลิ้นนั้น มะนาวมันไม่เปรี้ยวหรอก เราต่างหาก
เปรี้ยว น้ำตาลมันก็ได้หวานหรือ เราต่างหากหวาน
เพราะเราเอามากิน

ธรรมะก็เหมือนกันที่มันจะดีไม่ดี ก็ขึ้นอยู่กับเรามาใช้
ถ้าเราเอามาใช้ มาปฏิบัติตามมันก็ดี ถูกต้อง อย่างคำว่า “บุญ” นี่
มันเป็นชื่อของความดี อ้อ.. ถ้าทำดี ทำถูกต้องตามหลักศีล

ธรรม ตามหลักประเพณี ตามกฎหมาย มันก็เป็นบุญ ถ้าทำ
ไม่ถูกต้อง มันก็เป็น “บาป” บางคนยังไม่เชื่อเรื่องกรรม

“พูด” ก็เหมือนกัน ถ้าพูดดี เป็นความจริง อ่อนหวาน
เพื่อสमानสามัคคี ส่งเสริมให้คนอื่นทำดี หรือเป็นการให้
กำลังใจกับคนทำดีแล้ว นี่..มันก็มีบุญแล้ว ถ้าไปติเตียน นินทา
ว่าร้าย อิจฉา ริษยา เฟ่งโทษ กล่าวติเตียน นี่.. มันเป็นบาปแล้ว
“บาปหรือบุญ เราต้องสร้างขึ้นมาจาก แม้แต่ความคิด..”

อย่างญาติโยมคิดมาทำบุญวัดนี้นั้น วันนี้นะ มา... มา
เอาบุญเถอะ แต่บางคนมากินบุญเฉยๆ ก็มี ทางอำเภอม่วงฯ มี
แต่ทางนี้มีหรือเปล่า ไม่ทราบนะ.. ไม่ต้องมาอะไร ที่มาหลอย
เอาบุญ มาหลอยเอาเก็บ รองเท้าก็มี อ้อ...นี่ เขาเรียกว่ามา
ลักบุญ เขามาทำดี ตัวเองไม่ทำดี อ้อ... มาหลอยเอาข้าวต้ม
ขนมไป อ้อ..เอาก็กินมากๆ ใส่กะต๋า (ตะกร้า) ใส่ถุงไปแทนที่
จะกินสั่ๆ (กินเฉยๆ) อ้อ...มาโกงเอาบุญ มาหลอยเอาบุญ
จากคนที่ เขามาสร้างบุญ

อ้อ..เดี๋ยวนี้ญาติโยมมาทำบุญ กำลังมาสร้างกุศลอยู่
เดี๋ยวนี้ ท่านอาจารย์เกวลีเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันนี้ ท่าน
กำหนดให้มีการให้โอวาทเป็นการให้ข้อคิด สำหรับให้เกิด
ความฉลาด บุญเป็นความดีที่เราทำแล้วทางวัตถุ อ้อ แม้แต่
ทำวัตรสวดมนต์ เดินจงกรม นั่งสมาธิ ก็เป็นบุญอยู่ แต่

ว่า..ถ้าหากยังไม่เกิดความฉลาดขึ้นมา ยังไม่เป็นกุศล ฉะนั้น
โบราณท่านจะทำอะไร ท่านจะต้องมีการเทศน์ด้วย เพื่อให้ผู้
ฟังได้ข้อคิด จะได้เกิดความฉลาด ว่าทำถูกต้อง เหมือน
อาตมาพูดอยู่นี้แหละ เป็นการให้กุศล ท่านอาจารย์เกวลี
ท่านสอนบ่อยๆ อยู่ประจำ ก็นิมนต์ครูบาอาจารย์มาร่วม
อย่างท่านเจ้าคุณราชภาวนาภิรมนี้เป็นกำลังสำคัญที่สนับสนุน
สร้างวัดนี้ ในการสร้างศาลาหลังนี้ เป็นกำลังพาพระเถร
ทางวัดป่าพงมาร่วม ญาติโยมก็มาร่วมกันมาสร้าง ศาลาหลังนี้
ขึ้นมาเป็นการสร้างบุญอย่างฉลาด ถึงสร้างได้ดีขนาดนี้ โดย
การเสียสละ...

เอ้อ..คิดถึง ปัญหาของเทวดา มาทูลถามพระพุทธเจ้า
บางทีญาติโยมอาจเคยได้ยินอยู่หรือที่อาตมาอัญเชิญมา
เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองครุฑธำมัญญาติโยม ให้ข้อคิด

เทวดา คือ ผู้เป็นมนุษย์ผู้ทำความดี ตายแล้วไปเกิด
เป็นเทวดาบนสวรรค์

สัตว์นรก ก็มาจากมนุษย์ที่ทำความไม่ดี ตายแล้วไป
ตกนรก พวกเปรตอสุรกายเหมือนกัน ถ้าทำไม่ดี ได้เป็นเปรต
อสุรกาย

แต่ถ้าทำดีก็มาเกิดเป็นมนุษย์เป็นเทวดา เป็นอินทร์
พรหมอะไรนั้น

เทพธิดาคนหนึ่ง เป็นมนุษย์เคยทำความดี ได้ไปเกิด
บนสวรรค์ นี่ตามพระคัมภีร์ท่านบันทึกไว้ได้ะ อาตมาไปอ่าน
มา ที่นี้ก็มาคิดว่า เอ..คนเรานะจะทำดีได้มาขึ้นสวรรค์เป็น
พระอินทร์พระพรหม

“การให้ทานนี้ ให้อะไรน้ำ ถึงจะมีกำลังวังชาดี มีกำลัง
แข็งแรง

ให้อะไรน้ำ ผิวพรรณถึงจะงาม

ให้อะไรน้ำ ถึงจะมีความสะดวกในการเดินทาง หรือ
ประกอบอาชีพ ไม่ขัดข้อง หรือขัดข้องก็มีคนช่วยเหลือ

ให้อะไรน้ำ ดวงตาถึงจะงาม ดวงตาถึงจะดี

ให้อะไรน้ำจึงจะให้หลายๆ อย่าง ได้ให้หลายอย่าง

ให้อะไรน้ำ ชื่อว่าให้สูงสุด”

ไปถามพระอินทร์ พระพรหม จอมเทพทั้งหลาย ตอบ
ไม่ได้ ถึงตอบก็ไม่หมด พระอินทร์จึงบอกว่า

“แม่นางเทพเอ๋ย ฉันตอบมันก็ไม่หมด ไม่แจ่มแจ้ง
แต่เวลานี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นองค์สัพพัญญู คือรู้เรื่อง
ละเอียดหมดทุกอย่าง ประทับอยู่ที่เชตวัน เมืองมนุษย์ ให้
เจ้านั้นใช้กำลังบุญบารมีของตนเองไปทูลถามพระพุทธองค์
เพราะพวกฉันก็จะได้อีกาสได้กุศลด้วย ได้เกิดความฉลาด
ขึ้นให้แม่เทพไปถามพระพุทธองค์”

คืนวันหนึ่ง เป็นคืนวันเดือนข้างแรม แม้เดือนจะมีด
แม่เทพใช้พลังฤทธิ์บุญกุศลของตนเอง ทำให้เชตวันสว่าง
เหมือนกับกลางวัน แต่ไม่ร้อนเหมือนกลางวัน แต่เย็นสบาย
แต่ละคนได้มองเห็นเหมือนแสงจันทร์สว่าง ยืนอยู่ที่หน้า
พระคันธกุฎี พระคันธกุฎี แปลว่า กุฎีที่มีของหอม คือ คนเอา
ดอกไม้ธูปเทียนไปบูชาพระพุทธเจ้า มีกลิ่นหอม ถ้ากุฎีพระ
ธรรมดา ก็กุฎีเฉยๆ กุฎีพุทธองค์ เรียกว่า คันธกุฎี คือ กุฎีที่
มีของหอม นี่..ยืนอยู่

พระพุทธเจ้านี้ท่านทำงานหนัก พระจริยวัตรทั้ง ๕ อย่าง
บุพพัตถะ ปิณฑปาตัญจะ ตอนเช้าออกบิณฑบาต
โปรดสัตว์

สายัณห์ ธัมมะเทศะนัง ตอนบ่ายเทศน์ โปรดญาติโยม
สงฆ์สามเณร

ปะไทเส ภิกขุโสภาทัง ตอนค่ำ อบรม ภิกขุสามเณร
ภิกษุณี สามเณรี นี่..ให้ข้อคิด

อัทฒวรรตเต เทวะปัญหะนัง เที่ยงคืนแก้ปัญหาเทวดา
หรือพระราชผู้ยิ่งใหญ่ จะเสด็จมาทูลถามปัญหาพระพุทธองค์
ตอนเที่ยงคืน

ปัจจุเสวะ คะเต กาเล ภัพพาภัพเพ วิโลกะนัง จวนจะ
สว่าง พิจารณาดูสัตว์โลกว่า จะไปโปรดใครในวันนี้ ที่แม้ว่า

เขายังอยู่ในภาวะที่ไม่ดี แต่บุญเก่าเขามี ควรจะได้รับ
ส่วนบุญ พระพุทธองค์ถึงจะไปบิณฑบาตได้ะ

โอว...คนนั้นถึงเขาจะดูจะร้ายเหมือนองคุลีมาล
พระพุทธองค์ก็เสด็จไป เพราะรู้ว่าบุญเก่าเขามาถึง เราต้องไป
ช่วยเหลือคนที่เขาเลวที่สุด ฆ่าคนมาได้ ๕๕๕ คนแล้ว นี่..
พระองค์ก็เสด็จไป พอตอนเช้าออกบิณฑบาตแล้ว พระพุทธ
องค์นี้ ได้จำวัดเพียง ๔ ชั่วโมง ในคืนหนึ่ง นอกนั้นไว้ทำ
ประโยชน์ทั้งนั้นเลย

นี่..จะนั้นเวลาเที่ยงคืนวันนั้น แม่เทพยืนอยู่ที่หน้าพระ
คันธภูมิมันสว่างไสว พระองค์ตรัสว่า

“นั่นใครยืนอยู่ตรงนั้น”

“หม่อมฉันเป็นเทพมาจากสรวงสวรรค์”

“มาธุระอะไร”

“มีปัญหา ๕-๖ ข้อ สงสัยในการให้ทาน ทูลถาม
พระอินทร์พระพรหม หรือจอมเทพท่านก็ตอบไม่ได้ ท่าน
แนะนำให้มา ทูลถามพระพุทธองค์”

“มีปัญหอะไรบ้าง”

“ปัญหาคือข้อที่ ๑ คนได้ให้ทานอะไร ถึงทำให้มีกำลัง
ดี มีกำลังวังชาร่างกายแข็งแรง”

พระพุทธองค์ตอบว่า “บุคคลนั้นจะต้องได้ให้อาหาร ให้

อาหารเป็นยา เป็นกำลัง ให้มีกำลังวังชา สัตว์ทั้งหลาย เป็นอยู่ได้ด้วยอาหาร บุคคลใดที่ได้มีกำลังวังชาดี จะต้องเป็นคนได้อาหาร ถึงจะมีกำลังดี” ฉะนั้นวันนี้แม่ครัวคงทำงานหนัก เต๊ะเหาะ ให้อาหารแก่ญาติโยม เพื่อนหมุ่มมนุษย์ทั้งหลายที่มาทำบุญด้วย มากินบุญด้วย มาดูบุญด้วย มาหลอเยาบุญด้วย นี่..มีหลายประเภท แต่มาหลอเยามาลักเอาเป็นบาปแล้วนั้น

“ข้อที่ ๒ ให้อะไรผิวพรรณถึงจะงาม”

“ให้เครื่องนุ่งห่ม” นี่ ฉะนั้นกลิ่นวันนี้ที่ญาติโยมทำนั้น ได้ซื้อให้เครื่องนุ่งห่ม ทำให้ผิวพรรณงาม ต้องรักษาความโกรธไว้เด้อหละถึงจะงาม คนโกรธมันไม่งามเด๊ะ อดทนความโกรธให้อภัยได้นี้งาม นี่..จะทำให้ผิวพรรณงาม

“ข้อที่ ๓ ให้อะไรจึงจะสะดวกในการเดินทาง หรือ ประกอบอาชีพ มีคนช่วย ประกอบอาชีพอะไร ก็สะดวกสบาย ไม่ขัดข้อง ไม่มีอุปสรรค แม้มีก็แก้ไขได้”

“ให้ยานพาหนะ” พระพุทธองค์ตอบ คืออะไร คือ ร่ม รองเท้าขึ้นไป สมัยก่อนไม่มีรถยนต์ แต่เดี๋ยวนี้ก็หมายถึง ให้ยานพาหนะสะดวกในการไปมา อย่างท่านผู้หญิงตุนี่ บริจาครถให้ทางวัดป่าวิเวกได้ใช้มา ๒ คันแล้ว เพราะว่าท่านเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อชา เคารพหลวงพ่อชา

ตอนนั้น พ.ศ. ๒๕๒๑ อาตมาเป็นนิว ในกรวยไต ไป

ผ่าตัด จะไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริราช หลวงพ่อชาบอก
ตอนคุณหญิงตื้นมาเยี่ยมหลวงพ่ocha

“คุณหญิงไปเยี่ยมมรน้อยเด้อ ป่วยอยู่นั่น ไป
อยู่โรงพยาบาลศิริราช”

“โดย” วังนั้น

ที่นี้มาวันหลังยังไม่ได้ไป

“คุณหญิงไปหรือยังนี่”

“ยังไม่ได้ไป”

“เอ้อ..อย่าไปเด้อ อาตมาสไปเองดอก”

รีบไปเลย...คุณหญิงตื้นไปเล่าให้อาตมาฟัง นี่..
หลวงพ่ot่านเมตตาลูกหลานเหลือเกิน อย่างที่นี้ก็เหมือนกัน
ท่านมาส่งเสริมให้เป็นวัดตั้งแต่สมัยท่านอาจารย์สุเมโธ (พระ
ราชสุเมธาจารย์) อยู่ นั้น ลูกทุกคนท่านเมตตา หวังดี แม้จะ
เหน็ดจะเหนื่อยจะลำบาก ท่านก็อุตส่าห์ไป เหมือนเจ้าคุณราชฯ
ท่านเมตตาลูกน้อง อ้อ..หรือเพื่อนสหธรรมิก รุ่นน้องกันใน
สาขาของหลวงพ่ocha อันไหนท่านพอช่วยได้ท่านก็ไป อย่างที่
นี้มาส่งเสริมท่านก็ไป เพราะท่านเป็นลูกของพ่อ เมื่อพ่อทำดี
ลูกก็ทำดีด้วย..

นี่! ฉะนั้นการให้ยานพาหนะ ให้ร่ม ให้รองเท้า หรือให้
รถยนต์ เป็นประโยชน์ต่อการไปมาประกอบกิจพระศาสนา

นี่ส่วนหนึ่ง หรือจะให้ป็นค่ายานพาหนะ อ้อ..เป็นค่าเดินทาง ก็ถือว่าเป็นการให้ยานพาหนะเหมือนกัน อย่าคิดว่าเป็นบุญ แต่ให้พระสงฆ์เท่านั้นได้.. ให้เด็กนักเรียน ให้บำรุงโรงเรียน บำรุงโรงพยาบาล เป็นบุญทั้งนั้น ทำเป็นความดี ให้เป็นค่าอาหารกลางวันเด็ก ให้ค่าอุปกรณ์การเรียนการสอน ให้เครื่องเรียน เครื่องเขียน ให้อาหารกลางวัน หรือบริจาคสร้างโรงเรียนให้เป็นปัจจัยให้ค่าทางโรงพยาบาล อ้อ ..สร้างโรงพยาบาล สร้างตึกหรือมอบเป็นทุนค่าหยูกค่ายา ค่าเวชภัณฑ์ต่างๆ ก็เป็นบุญทั้งนั้นแหละ มันเป็นความดี เป็นการช่วยเหลือมนุษย์ ไม่ใช่เป็นบุญเฉพาะให้วัดอย่างเดียวหรอก เพราะพระพุทธเจ้าไม่ได้จำกัดว่าอยู่ในวัดเท่านั้นถึงจะเป็นบุญ อ้อ...นี่เป็นส่วนซึ่งเกี่ยวกับยานพาหนะ บุคคลใดได้ให้โดยตรงหนึ่ง ได้ให้โดยอ้อมหนึ่ง อืม...เกี่ยวกับข้อที่ ๓

ข้อที่ ๔ “ให้อะไร ดวงตาถึงจะดี ดวงตาถึงจะงาม”

“ให้ที่ปะ” ที่ปะ แปลว่า แสงสว่าง อ้อ..เมื่อก่อนก็เป็นกระบอง* หรือตะเกียงเนาะ เดิวนั้นไฟไฟฟ้า ให้ค่าไฟฟ้า หรือให้อุปกรณ์ไฟฟ้า ให้ไฟฉาย ให้ตะเกียง เป็นบุญทั้งนั้น ให้แสงสว่าง ภาษาหมอเขาบอกว่ากินผักบั้งด้วยเด้อหละ ทำ

* กระบอง หมายถึงขี้ไต้ ทำจากน้ำมันยางผสมกับเศษไม้ผุ ท่อด้วยใบตองเป็นแท่ง ใช้แทนเทียนไข

ให้ตาดี...ว่างั้น

แต่พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าต้องให้ที่ปะแสงสว่าง ให้
เทียน แต่ว่ารูปนี้ท่านไม่ได้พูดถึง ที่ปะ แปลว่า แสงสว่าง

แต่ถ้าให้รูปนั้น อาตมาเพิ่งได้ข่าวมาเมื่อปีสองปี
นี้ หอมเขาวิจัยออกมาว่า ถ้าให้รูปไปนี้ จุตรูปอยู่ในบ้านเวลา
ทำวัตรก่อนจะนอนในห้องนอน จุตรูปดอกหนึ่งพอมันกว่า
รูปมันจะหมด เหมือนว่าได้สูบบุหรี่มวนหนึ่ง ว่างั้น.. แต่ถ้า
จุตรูปสามดอก บุปผาพระอยู่ในห้องจนกว่ารูปจะหมด เหมือน
ไปยืนอยู่สี่แยกไฟแดง สูดเอาควันพิษเข้าไปนี่หอมเขาว่าอย่าง
นั้น เพราะว่าที่นี้ อาตมาเป็นญาติหอม ป่วยๆ บ่อยๆ อ้อ..
แต่ไม่ตายซักทีได้ะนั้น อ้อ..เกือบตาย แต่ไม่ตาย ส่วน
อาจารย์มหาสุรพงษ์ กับอาจารย์จันทร์นั้น ป่วยเดียวเดียว..
ตายเลยนั้น แต่ถามหน่อย มีคนมาถามอาตมาว่า

“เอ..หลวงพ่อ เห็นป่วยบ่อยๆ แต่ ก็ยังไม่เห็นเป็น
อะไรเลยนี่ ยังไม่ตายใช่ไหมคะ” เขาว่า

“โอ๊ย! อาตมาไม่ตายหรอก คนซ่อมมวยเรื้อยนี้ มัน
รู้จักหลบ ไม่ใช่หลบหลักหรอก มันเป็นญาติกับหอม ไม่ตาย
ง่ายๆ หรือ... หลวงพ่อจันทร์ หลวงพ่อมหาสุรพงษ์ ไม่ได้
ซ่อมมวยขึ้นเวทีก็โดนน็อคเลย” นี่พูดเข้าข้างตนเองหน่อยนะ...

นี่ทั้งนั้น การให้สิ่งของ โดยเฉพาะเราทำบุญ บุญผ้าป่า

หรือ กฐินนี้ ถ้าอยากให้ดีขึ้น มองดูนักเรียนที่ยากจน มองดู
คนเฒ่าคนแก่ซึ่งคลอนแคลน..ไปค้นหาดูอ้อ.. ก่อนจะถวายนั้น
ควรจะไปสงเคราะห์นักเรียนด้วย ตัดเป็นชุด เป็นเสื้อ กางเกง
หรือ เสื้อกระโปรง ไปสำรวจในโรงเรียน ได้มาซักโรงเรียนละ
๒ ชุด หรือ ๒ คนก็ได้ ชื้อกางเกง ชื้อเสื้อ ชื้อผ้าถุง ชื้อเสื้อไป
บริจาค นักเรียนที่ขาดแคลน

เขาจะดีใจจนน้ำตาร่วง เขาจะสำนึก

“อูย..บุญของคุณพ่อคุณแม่นั้นท่านมาทำบุญที่วัดปา
นาหาชาติ ท่านยังอุตส่าห์มาให้ของเรา เราจะจำไว้ ให้คนจน
เขาไปใช้มีประโยชน์”

“สาธุเด้อ เกิดชาติใดฉันใด ก็ขออย่าให้ท่านอดท่าน
อยากเหมือนเรา แม้เราจะจำชื่อท่านไม่ได้ แต่สิ่งที่ท่านให้มา
เป็นประโยชน์ต่อเรา..”

นี่..คงจะดีใจจนน้ำตาร่วง มันเหมือนกับให้อาหารคน
ให้ตั้งคนแก่ไปซื้อขนม ชื้อนม ชื้อโอวัลตินกิน นั้นแหละ.. ให้
๒๐ บาท ๑๐ บาทก็ยังมีค่า..ขอโทษเถอะ ถ้าหากว่าพวกโยม
พอดีไปเยี่ยมผู้ว่าราชการจังหวัด เขาให้ ๑,๐๐๐ บาท เอาให้
ท่านผู้ว่า

“ผมหรือหนูขอให้ตั้งค่าท่านซื้อขนมกิน” จะต้องถูกด่า
ไซ้ไหมล่ะ

“มาดูถูกฉันหรือไง..” ไซ้ไหม

นี่ให้คนรวยด้วย แต่ถ้าให้คนจนนี่ ๑๐ บาท ๒๐ บาท

เขาจะสาธุ

“นางคนนั้น นายคนนั้น อุตส่าห์มาให้ทาน พอเราได้กินขนม เมื่อก่อนนั้นไม่มีใครให้ พ่อแม่ก็ยากจน สาธุเด้อ! อย่าให้ท่านอดท่านอยาก เกิดชาติใดฉันใดก็ให้มีความสุข ความเจริญ..”

แม้เขาพูดไม่ได้ เขาก็ต้องนึกได้ นึกถึงพระคุณ นี่เป็นการทำบุญทอดกฐินสำหรับเด็ก เด็กเขาจะนึกขึ้นได้ว่า

“โอ้..บุญปางนั้น วัดป่านานาชาติมาแล้ว มีน้ำสองคน ผู้หญิงผู้ชายเขามาบริจาคให้เราได้ใช้เสื้อผ้า ใช้สมุด ดินสอ ปากกา อ้อ.. ได้มีอาหารกลางวันพอได้กิน มีชีวิตดำรงอยู่”

เขาจะสำนึกถึงบุญคุณ ถ้าตราบใดเขาร่ำรวย เขาจะคิดถึงบุญคุณของคนนี้ และจะเอาเป็นตัวอย่าง นี่เป็นส่วนทางโรงเรียน

ที่นี้ทางโรงพยาบาลเหมือนกัน อาตมาสังเกตเห็น เคยไปรักษาตัวหลายโรงพยาบาล เคยไปทั้งกรุงเทพฯ และเตี้ยวนี้มาอุปลา แล้วนี้ มีสรรพสิทธิประสงค์เป็นหลัก โรงพยาบาลม่วงสามสิบเป็นรองลงมา

เมื่อก่อนนี้เขามีห้องอนาถาเนาะ อ้อ.. อาตมาเคยไป

นอนอยู่ที่นี่ บางคนพอป่วยแล้วมีญาติพี่น้องเอาขนม นมเนย
มา บางคนปมไผ่มาเบี้งเลย นอนแน่นตาเบี้งอยู่ว่าชันเถาะ!
อ้อ..บ่ได้กินขนมเต๊ะ กลืนน้ำลายเอา อาตมานอนอยู่อีก
เตียงหนึ่ง ลังเกตเบี้งดอก อาตมายังพอมีกินอยู่ มีคนเอาไป
ถวายอยู่ แต่ว่าบางคน คนป่วยนี้ไ้ย้นะ น่าสงสารอยู่..

นี่คนอย่างนั้นถ้าญาติโยมเอาขนมก้อนหนึ่งหรือเอาโอ
วันตินสักแก้วหนึ่งไปให้ ถึงแม้ว่าเขาไหว้ไม่เป็น เขาก็เอาจิตใจ
เขาไหว้ เขาเคารพ

“พอได้กินเพราะหนูคนนั้นแล้ว เพราะนายคนนั้นแล้ว
นี่เป็นบุญเป็นคุณ ถ้าอย่างนั้นเราก็ไม่มีกิน ญาติโยมพี่น้องก็
ไม่มี เอามาปล่อยทิ้งไว้แล้วก็ไปเลย”

อ้อนี่..แต่เดี๋ยวกทางโรงพยาบาลเขาก็มีการสงเคราะห์
พอสมควรอยู่หรอก เราก็ไปบริจาค อย่างบุญวันเกิดนี้ ไป
ฉลองจะดูหนัง ดูนั้น ฉลองกันเถาะ กินเหล้ากัน แทนที่จะเอา
เงินในส่วนที่ฉลองซื้อเหล้ากิน ไปมอบให้ทางโรงเรียน โรง
พยาบาล เป็นอาหาร ค่าหุยก่ายาไปมอบให้ทางโรงเรียน
สำหรับเด็กที่ยากจนขาดแคลน มีอยู่หรือ ไม่มี..

ไม่มีลูกเศรษฐีเข้าโรงเรียนอดๆ อยากๆ ทางอำเภ
มวงนั้นมีเด็กคนหนึ่งพ่อแม่ยังอยู่แต่ยากจน รู้สึกพ่อแม่ไม่
ค่อยทำงาน เป็นหลักแหล่ง เวลาจะรับประทานอาหารไม่มีจะกิน

ไปคอยขอข้าวกันบาตรครุบา

ครุถามว่า “วันนี้เธอทำไมมาสายนัก”

“ผมยังไม่ได้กินอาหารครับครู”

“ไปเอามาจากไหนกันล่ะ”

“ไปขอครุบา ขอข้าวกันบาตรท่าน ท่านให้ข้าหน้อย วัน
นี้เลยมาสาย”

เห็นไหมเล่า กว่าจะได้กินข้าวก็ต้องไปขอข้าวกันบาตร
ครุบา ที่ท่านมีท่านเหลือไว้ให้ จนกระทั่งเขามีการแจกบัตร
สงเคราะห์ ให้กินฟรี แต่ต้องให้พ่อมารับรอง พ่อดูแล

“มึงจะไปทำอะไรกูไม่รับรองหรอก มันเสียหน้า” เห็น
ไหม... เสียหน้า แต่ไม่รู้ว่ตนเสียหน้าที่ ไม่เลี้ยงดูลูก ลูกจะ
ไปเอาบัตรกินฟรี ก็ไม่ให้ ไม่ยอมเซ็นต์รับ แหม..ผู้ขายเรา
ก็แยเหมือนกันเนาะ! มีลูกสร้างมา แต่ไม่รักชานี้..นี้มีมาแล้ว

ฉะนั้น คนที่ยากๆ จนๆ ถ้าได้รับอุปการะจากท่านผู้
มีบุญ มีบารมี เขาจะภูมิใจ ดีใจ ไม่แน่ว่าคนจนที่เขาได้รับตรงนั้น
เมื่อเขาโตขึ้นมา แล้วเขาเป็นผู้ใหญ่ เขาอาจทำประโยชน์ต่อ
สังคมได้มากๆ โดยเขาเอาสิ่งที่เราให้เขาไปเป็นนิมิต
เครื่องหมายในการทำความดีนี้มาถึงข้อที่คำว่าให้ที่**ปะ**หมายถึง
แสงสว่าง

อ้อ..พอดีอาตมาไปรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

ไปญาติโยมอย่าเพิ่งเชื่ออาตมานะ สร้างศาลาอย่างนี้ สร้าง
โรงเรียนโรงพยาบาลนี้ มีอันสงสัยมาก จนกว่าอาคารนั้นจะพัง
ดีกว่าสร้างกลิ่นได้... อาตมาคิดอย่างนี้

...กลิ่นเอาไปถวายพระ ผ้าใช้หมดผ้าที่เราให้เอาไป
มันขาดมันก็หมดแล้ว แต่ศาลาหลังนี้เนี่ย นานเท่าไร..นี่.. ใคร
ได้มาพักพาอาศัย พระสงฆ์องค์ใดได้มาอาศัย ญาติโยมคนใด
ได้มา เราก็ได้บุญตลอดนี้ส่วนหนึ่ง

แต่ว่ากลิ่นเป็นกาละทานที่พระพุทธเจ้าสรรเสริญอยู่
หรือก แต่ที่ผู้ที่จะเป็นพระอินทร์ สร้างศาลาได้ล่ะ ถ้าพูด
ถึงมาก มันจะยาว ก็ให้ข้อคิดพอสมควร สร้างเสนาสนะ คือ
ที่นอน ที่นั่ง ที่พัก ที่ผ่อน อย่างศาลาหลังนี้ญาติโยมมานั่ง
ทำบุญให้ทาน มานั่งสมาธิ มานั่งทำวัตรสวดมนต์ มาทำ
หลายๆ อย่าง มาแจกทาน มารับทาน อะไรนั้น เป็นการทั้งให้
ที่พัก ที่นอน ที่พักผ่อนที่หลบแดด หลบฝน หลบลม นี่เป็น
ส่วนที่สำคัญจึงนำอนุโมทนา ที่ญาติโยมทั้งหลายที่ได้พากัน
สร้างกลิ่นเป็นการให้เครื่องนุ่งห่ม ทำให้ผิวพรรณงาม แต่
สร้างบุญพิเศษได้หลายๆ อย่าง ก็คือ สร้างศาลา และขุดบ่อ
พระอินทร์ท่านทำบุญหลายๆ อย่าง ญาติโยมที่สร้างนั้นแหละ
ทั้งสร้างถนนหนทาง สร้างบ่อน้ำ สร้างศาลา อ้อ! แต่ว่าผล
สุดท้ายก็คือ บำรุงบิดามารดา อ้อ..เคารพผู้ใหญ่ในตระกูล

พูดจาอ่อนหวาน เป็นความจริง ไม่เป็นคนตระหนี่ ขี้เหนียว เห็นแก่ตัว เป็นคนมีความซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมา เป็นคนระบับความโกรธได้ อดกลั้นความโกรธได้ ไม่เป็นคนหุนหันพลันแล่น มีการให้อภัยนี้ เป็นคุณสมบัติของพระอินทร์เหมือนกัน นอกจากสร้างถนนหนทาง สร้างบ่อน้ำ สร้างศาลาแล้ว นี่เป็นส่วนหนึ่ง

ฉะนั้น ญาติโยมได้ข้อคิดมาพอสมควร เราทั้งหลายเกิดขึ้นมานั้นพวกญาติโยมเคยถามตนเองใหม่ว่า..

“มาจากไหน?” ไม่ใช่มาจากบ้านธรรมดาเต๊าะ!

“ก่อนจะเกิดนั้น มาจากไหน?”

“แล้วอะไรพามา?”

คนจะไปอุบลฯ ไปกรุงเทพฯ ไปต่างประเทศ มันต้องมีค่าพาหนะพาไป ฉะนั้นพวกญาติโยมที่มากเกิดเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนานี้มันต้องมีปัจจัยค่าเดินทางมา คือ “บุญ” ส่งเสริมให้มากเกิดเป็นมนุษย์ ยังได้พบพระพุทธศาสนา ยังได้มาทำบุญให้ทานต่างๆ ยังมาช่วยสร้างศาลาหลังนี้ หรือมาทำบุญวันนี้

“เคยเห็นคนหูหนวกตาบอดพิกลพิการไหม? เห็นแล้วคิดอย่างไร?”

หลวงพ่อบุญสอนว่า “คนฉลาด ได้ยิน ได้ฟัง ได้

เห็นแล้วก็คิดพิจารณา คิดทบทวนหน้าหลัง..เหมือนรถ เดิน
หน้าก็ได้ ถอยหลังก็ได้ ดูเขาแล้วมาดูเรา.. ดูเราแล้ว..ดูเขา”

อย่างเช่นคนพิการหูหนวกตาบอด

“เอ..ทำไมเขาเป็นอย่างนี้ โอ...เขาต้องมีทุนน้อยกว่าเรา”

“แล้วทำไมเราไม่เป็นเหมือนเขาเล่า ก็เพราะเราทุนมาก
กว่าเขา.. เราถึงด้อย่างนี้”

อย่าไปดูถูกเหยียดหยาม ให้เมตตาสงเคราะห์เขาเถอะ
เขายากจนซึ้งใจ เขาพิการพิการ เรื่องเกี่ยวกับเบียดเบียนคน
พิการนี้ อาตมาเคยเล่า แต่ว่าไม่ต้องเล่าหรอก วันนี้จะจบแล้ว
เพื่อองค์อื่นท่านจะได้แสดงต่อไป อาตมาว่าจะมาขึ้นธรรมาสัน
เทศน์เดี่ยวเดี่ยว ตอนนั้นมันเกือบชั่วโมงแล้ว..นะ ยังไงๆ เชื่อว่า
อาตมาให้ข้อคิดไป แม้ร่างกายอาตมาจะไม่แข็งแรง แต่ก็พอ
ให้ข้อคิดได้ วันนี้ญาติโยมมาทำบุญแล้วก็ได้กุศลด้วย ฟังไป
เถอะ ข้อคิดอันใดที่ผู้อื่นให้ผู้อื่นบอก มันเป็นประโยชน์ก็ฟัง
ฟังแล้วจำไว้ “สิ่งใดที่มันบกพร่องก็ไปแก้ไขให้มันดี สิ่งใดที่ทำ
ไว้ดีแล้ว ฟังภูมิใจ..แล้วก็ทำต่อไป.”

“พระพุทธเจ้าเป็นใครล่ะ..? ญาติโยมรู้จักไหม?” จะ
จบแล้วนะ

“พระพุทธเจ้าคือใคร?”

“พระธรรมคืออะไร?”

“พระสงฆ์คืออะไร?” ถึงจะเอาท่านเป็นที่พึ่งได้

พระพุทธเจ้านั้น เป็นบุคคลที่ตรัสรู้ได้ด้วยพระองค์เอง เพราะบำเพ็ญบารมีปรารถนามา เป็นบุคคลผู้ทำดีที่สุด ทำถูกต้องที่สุด ทำมีประโยชน์มากที่สุด ไปศึกษาดูสิ แล้วเรานับถือพระพุทธเจ้า ก็ทำให้มันดีกว่าเก่าขึ้นมา ทำให้ถูกต้องกว่าเก่าขึ้นมา ทำให้เป็นประโยชน์กว่าเก่าขึ้นมา ชื่อว่าเอาพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง เป็นตัวอย่าง

พระพุทธเจ้าเป็นผู้พูดดี พูดจริง พูดอ่อนหวาน พูดสมานสามัคคี พูดเพื่อสั่งสมให้คนทำดี ส่งเสริมให้คนทำความดีมากที่สุด ดีที่สุด เป็นประโยชน์มากที่สุด แล้วเราหะก็ต้องพูดให้มันดี มันจริง มันอ่อนหวาน มันถูกต้องกว่าเก่าขึ้นมา อ้อ..ส่วนที่มันบกพร่องก็แก้ไข นี่จึงชื่อว่าเชื่อพระพุทธเจ้า เอาพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง พระพุทธเจ้าท่านคิดดี คิดจริง คิดเพื่อประโยชน์สร้างสรรค์ ส่งเสริมคนดีให้ทำดี ส่งเสริมบุคคลให้ทำความถูกต้อง ทำเป็นประโยชน์ เรานับถือท่านก็ทำให้เป็นประโยชน์ ทำดีขึ้นมาทำถูกต้องขึ้นมาเถอะ อย่าไปคิดว่าตนเก่งนะ...

หลวงพ่อบอกว่า “หมู่เจ้าว่าหมู่เจ้าเป็นคน เป็นมนุษย์ชั้นบ๊อ” เฝินว่า

“ไปถามหมาถามแมวเบิ่งดีหละ”

“..แมว..หมา..กูเป็นมนุษย์บ้อ..” มันกะลิดเฉย ..มันลิ
แม้นเบิ่ง (ชำเลื่องดู)

“ไอ้ยมันกะพอปานกันนั้นแหละ” อือ... “หาอยู่หากินซ้ำ
กันนั้นแหละ”

“แมวหมากะว่า เจ้ามีสี่ขา ซ้อยกะมีสี่ขา แต่เจ้าหย่าง
สองขาพอปานกันนั้นแหละ..”

“หมูเจ้าว่าหมูเจ้าเก่งกว่าหมา กว่าวัว กว่าควายบ้อ! ถ้า
เก่งกว่า เชื่อว่าเก่งกว่านั้น”

“บินได้แข่งนกเบิ่งดีล่ะ!” เฝื่อนว่า

“ว่ายนํ้าแข่งปลาตู้..”

“ไถนาแข่งควายเบี..ลากซุงแข่งช้างเบิ่ง” เฝื่อนว่า

“ยามกลางคืนบ่มีตะเกียง เล่นเข้าป่าแข่งหมาแข่งแมว
เบิ่ง คั่นว่าเก่งนั้น” ลู้เขาไม่ได้เด๊ะ..พวกเขาบ่มีตะเกียงบ่มี
ไฟฉาย วิ่งเข้าป่าบ่ชนหลักชนตอ บ่ดำตันไม้เด๊ะ..

นี่..จะนั้น แต่สัตว์ทั้งหลายแม้จะมีความสามารถ
แต่พัฒนาไม่ขึ้น สามารถแคไหนดก็อยู่แค่นั้น แต่มนุษย์เรา
สามารถพัฒนาขึ้นมาได้ เช่น ญาติโยมทั้งหลายนี้ จากคนไม่รู้
ก็เป็นคนรู้ จากคนไม่ดี เป็นคนดี

เจ้าอวาสหรือพระเถระทั้งหลายนี้ ท่านเจ้าคุณราชา
ก็เหมือนกัน ท่านพัฒนาจากเด็กชายเลี่ยม มานั่นแหละ จน

กระทั่งได้มาบวช มาเป็นพระเลี่ยม ต่อมาได้มาเป็นเจ้าอาวาส เป็นพระราชาคณะ เป็นชั้นราช สูงกว่าอาตมาด้วยนิ.. เพราะความดี ส่งเสริมให้ดี ...เพราะความถูกต้อง ส่งเสริมให้ถูกต้อง เพราะทำประโยชน์ ส่งเสริมให้เป็นประโยชน์ นี่พระพุทธเจ้า...

“แล้วพระธรรมคืออะไรเล่า?” พระธรรม ก็คือ ความดี ความถูกต้อง ความเป็นประโยชน์ ...

“พระสงฆ์ล่ะ?” พระสงฆ์ คือ ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติงามให้มันถูกต้อง ตามที่พระพุทธเจ้าสอน

พระสงฆ์นี้มี ๒ ประเภทนะ.. พระสงฆ์สามเณรนี้อยู่วัดได้บวชตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไป เป็นพระ ถึงจะเรียกว่าเป็นพระสงฆ์ได้ ถ้าเป็นพระอริยะเจ้า บรรลุโสดาบันขึ้นไป องค์เดียวก็เป็นพระสงฆ์ โยมก็เป็นพระสงฆ์ได้ แต่สงฆ์ในแง่ธรรมะ คือ บรรลุธรรม อริยธรรม ตั้งแต่โสดาบัน สกทาคามี อนาคามี แม้จะเป็นโยมก็เป็นพระสงฆ์ เต๊ะ! ลักษณะที่เป็นโยม แต่สงฆ์โดยธรรม คือ บรรลุธรรม แต่สงฆ์โดยวินัย ต้องเป็น ๔ รูปขึ้นไป หรือรูปเดียว เวลาทำสังฆกรรม ถวายสังฆทาน ท่านจึงเอาสงฆ์โดยสมมุติ สมมุติสงฆ์ อริยะสงฆ์ องค์เดียว โยมก็เป็นได้

ฉะนั้นวันนี้ อยากจะฝากญาติโยมว่า ถ้ามีใครมาถามว่า “โยมเป็นพระสงฆ์ได้ไหม?” ถ้าเราตอบไม่ได้ แสดงว่าเรารู้เพียง

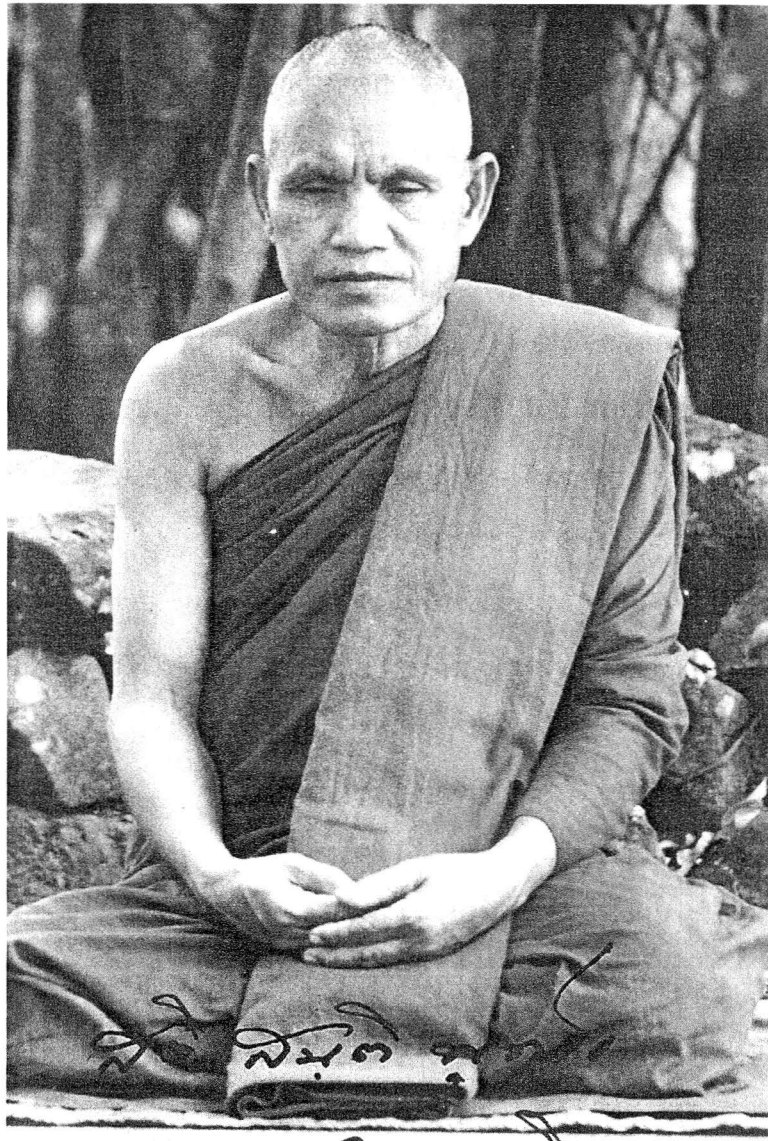
ครึ่งเดียว อ้อ..เป็นพระสงฆ์ได้ แม้แต่ผู้หญิงผู้ชาย อย่างนาง
วิสาขานี้ เป็นพระสงฆ์ได้ตั้งแต่อายุ ๗ ปี บรรลุโสดาบัน เป็น
พระสงฆ์โดยธรรม นี่เห็นไหม...

ฉะนั้นพระสงฆ์โดยวินัยต้องบวช แต่ถ้าสมมุติสงฆ์ ๔
องค์ ถ้าบรรลุธรรมองค์เดียว ก็เป็นพระสงฆ์ ถ้าโยมก็เป็น
พระสงฆ์ได้ในแง่ธรรมะนี้ฉะนั้นพระสงฆ์สำคัญอยู่อย่างนี้..อ้อ

เทศนา วสาเน ในท้ายที่สุดนี้ ยุติพระธรรมเทศนา
รัตนตยานุภาวณะ ด้วยอานุภาพบุญกุศล พระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ ปุณฺณยานุภาวณะ ด้วยอานุภาพบุญกุศล ที่ท่านเจ้า
อาวาส คณะสงฆ์ สามเณร และท่านเจ้าคุณราชฯ พร้อมทั้ง
ญาติโยมทั้งหลายได้สร้างศาลาหลังนี้ก็ดี สร้างโบสถ์ สร้างวิหาร
สร้างเสนาสนะต่างๆ ก็ได้ร่วมกันทำกุศลสามัคคีในครั้งนี้ก็ดี
จงรวมกันเป็นพลังอันยิ่งใหญ่ ส่งเสริมให้ญาติโยม พระสงฆ์
องค์เถรทุกรูปมีความสุขความเจริญ ความรุ่งเรืองร่มเย็น
สามารถจะพัฒนาชีวิตของตนให้ดีให้ถูกต้องมีประโยชน์มาก
ขึ้นเถิด อีกอันหนึ่งนั่นเล่า ขอพึงตั้งจิตอธิษฐานแผ่ส่วนบุญ
ให้พ่อแม่ปู่ย่าตายาย ญาติพี่น้อง ครูบาอาจารย์ และสัตว์ทั้ง
หลาย อดีตเจ้าอาวาส อดีตทายกทายิกาวัดนี้ จนกระทั่งน้อม
ถวายเป็นอาจริยบูชาแด่หลวงพ่อบุญ หลวงพ่อชา อีกอัน
หนึ่งนั่นเล่า ขอพึงตั้งจิตอธิษฐาน ถวายเป็นพระราชกุศลแด่

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าพระบรม
ราชินีนาถ ตลอดทั้ง บรมวงศานุวงศ์ ให้ทรงพระเจริญ
รุ่งเรืองร่มเย็น พละนามัยสมบุรณ์ และพึงตั้งจิตแผ่กุศลไปให้
คณะรัฐบาล ข้าราชการ พ่อค้า ตำรวจทหาร ประชาชน หม่อมขุน
และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ทุกหมู่เหล่า เทวดาอารักษ์ทุกจำพวก
ภูติผีปีศาจทุกตัวทุกตน ให้มีส่วนบุญกับญาติโยมด้วย ขอให้
ญาติโยมพากันเจริญ.. เจริญรุ่งเรือง ร่มเย็น ในธรรมทุกรูป
ทุกนาม เทอญ....

พระครูวิมลคุณธรรม
พระครูวิมลคุณธรรม

ตามรอยพระอริยเจ้า

พระราชภาวนาวิกรม
(หลวงปู่เลี่ยม จิตรมโม)

ประเทศไทย หรือประเทศสยามเรา เป็นประเทศที่ได้
รับยกย่องจากโลก ให้เป็นประเทศหนึ่งในบรรดาประเทศที่มี
พระพุทธรศาสนารุ่งเรือง ในสมัยที่วงการแห่งพระพุทธรศาสนา
เจริญด้วยปริยัติ เนื่องจากเรามีพระเจ้าแผ่นดินเป็น
ศาสนูปถัมภก และมีการศึกษาปริยัติธรรมเจริญมาก และ
เรายังไม่มีบุคคลผู้ใดที่ได้รับผลอันสูงสุดของพระพุทธรศาสนา
มาแสดงให้เป็นที่พอใจแก่โลกได้ เพราะเรายังไม่ได้ก้าวหน้า
ให้ลุล่วงไปจริงๆ อีกก้าวหนึ่ง คือก้าวแห่งการปฏิบัติธรรมจริงๆ
ตามรอยพระอริยเจ้าอย่างที่เราเรียนกันมาอย่างมากมายแล้วนั้น
เรายังไม่มีใครที่เคยได้รับผลทางใจ จนอาจพิสูจน์ให้โลกเห็น
ได้ด้วยว่า ศาสตร์ของพระพุทธเจ้าดับทุกข์ภายในใจของสัตว์
ทั้งหลายได้โดยเด็ดขาด เท่ากับวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ดับทุกข์
เขียนเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๔

ทางกายภายนอกได้จริงๆ เราจึงพยายามเพื่อจะเดินตามรอยพระอริยเจ้า ยังชีวิตให้ล่องไปวันหนึ่งๆ ด้วยการเดินเข้าไปใกล้ผลอันสูงสุดในพระพุทธศาสนา ตามหน้าที่ของเราด้วยการเสียสละสิ่งที่เป็นอุปสรรคทุกๆ อย่างเสียเถิด ชีวิตแห่งบุคคลผู้ครองเรือน ก็คือชีวิตที่มีที่อยู่อาศัยใหญ่โต มีการเลี้ยงดูมาก มีกิจกังวลมาก มีข้าวของเป็นกรรมสิทธิ์มาก ไม่จำกัดว่าจะแต่งกายเป็นเพศบรรพชิตหรือคฤหัสถ์ เพราะไม่ได้หมายเอาเพศ แต่หมายเอาแบบความเป็นอยู่แห่งชีวิต คือรูปและนามที่เป็นไปด้วยอาการอย่างใดต่างหาก ชีวิตที่ไม่มีเรือนก็นัยเดียวกัน ถ้าเขาปราศจากเรือน ไม่มีข้าวของนอกจากเครื่องนุ่งห่มที่ปิดกาย และภาชนะสำหรับใส่อาหารรับประทานใบเดียว ประารถอยู่แต่ความไม่มีทุกข์แล้ว เขาจะแต่งกายเป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิต ก็เรียกว่าอนาคาริกบุคคลได้ทั้งนั้น นี่ย่อมเห็นได้ว่า หลักธรรมทางใจไม่ได้มุ่งหมายเอาเพศหรืออาการภายนอกเป็นเกณฑ์ เราจะต้องบำเพ็ญด้วยใจภายในห้วงแห่งความคิดอันละเอียดและตั้งใจทำจริงๆ อันได้แก่การกระทำตามรอยพระอริยเจ้า จะพบศาสตร์ความรู้แห่งนามธรรมซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่โลกได้ และเราจะรักษาเกียรติยศนี้ไว้ให้แก่ตะวันออกได้อย่างเดิม ทั้งเป็นประโยชน์แก่โลก ซึ่งกำลังกระหายความจริงและความสุขสงบอย่างมาก

นั่นอีกด้วย เราจะนอนรออุปนิสัย หรือพยายามทำเอาด้วยกำลังของบารุขและด้วยความเพียรของบารุขอย่างที่พระพุทธองค์ตรัสสอน ถ้าการเรียนในกระตาดอย่างเดียวเป็นการจบกิจที่ต้องทำแล้ว พรหมจรรย์ในทางพระพุทธศาสนาก็ไม่ใช่ว่าของลึกลับสำหรับการเรียนที่ตั้งใจเรียน เพื่อหวังออกจากทุกข์มาเดิมาก็พอทำเนา แต่ถ้าเป็นการเรียนที่ตั้งต้นด้วยใจอันเห่อต่อลาภยศแล้ว ก็เป็นการตั้งต้นที่ผิดพลาดหรือไขว้เขว ข้างไหนจะใกล้เคียงตรงกว่ากัน ข้างไหนจะหมุนไปฝ่ายโลกียะ และข้างไหนจะหมุนไปข้างโลกุตตระได้ง่ายกว่า ย่อมเป็นสิ่งที่พอจะมองเห็นได้ เพียงแต่เรียนอย่างเดียว เราจะหวังกอบการผลของอริยวิทยาศาสตร์แห่งนามธรรมไว้ในกำมือได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเราทั้งหลาย ประสูติบนพื้นดิน ได้โคนไม้สาละในสวนลุมพินี ตรัสรู้กลางพื้นดินซึ่งมีหญ้าคารองแต่บางๆ ได้ต้นไม้โพธิ์ที่พุทธคยา และทรงปรินิพพานแทบพื้นดิน ได้โคนไม้สาละ เพียงแต่มีสังฆาฏิรองเท่านั้น ยิ่งกว่านั้นเป็นส่วนมาก เมื่อพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ก็ทรงประทับแทบพื้นดินโคนไม้เสมอๆ ทั้งนี้บ่งว่าชีวิตของพระองค์วิเวก ไม่คลุกคลีเสพเสนาสนะอันเอิกเกริก และทรงทราบความจริงแห่งนามธรรมได้ก็เพราะอาศัยความสงบนั้น เมื่อเรายังไม่เคยเสพเสนาสนะอันสงบอย่างจริงจัง ก็ไม่ควร

เดาหรือคาดคะเนเอาว่า เราไม่อาจบำเพ็ญความดีพิเศษให้เกิด
ขึ้นแก่ตนได้ตามที่กล่าวสอนไว้ เราควรจะต้องบงในใจที่
ผูกมัดเรากับความคลุกคลี สนุกสนานนั้นเสีย เราจะรักษา
เกียรติของการเสพเสนาสนะสังฆนิเวศที่พระองค์เคยทรงใช้ได้
ผลดีมาแล้ว ถึงกับทรงแนะนำพวกเราได้ และจ้ะรักษาเกียรติ
แห่งความเป็นสมณะศากยบุตรของพวกเราเองด้วยการตั้งใจ
ทำจริงๆ อย่างสัตย์ซื่อต่อตัวเองและต่อมหาชน ก็จะมีผล
แห่งอริยศาสตร์แห่งนามธรรม ซึ่งเป็นความจริงอันไม่
เปลี่ยนแปลงนั้น ใจของเราก็จะเป็นไทย ไม่เป็นทาสต่ออะไรๆ
ในโลก ก็จะมีอำนาจเหนือวิทยาศาสตร์ฝ่ายรูปธรรม อาจ
ควบคุมโลกให้สงบเย็นได้ตลอดไป

โลกปรองอยู่เป็นนิจ หิวอยู่เป็นนิจ กระหายเลือดอยู่
เป็นนิจ ก็เพราะอำนาจความยั่วที่นักวิทยาศาสตร์คอยปรุง
แต่งขึ้นใหม่ๆ อยู่เสมอดอกหรือ ก็นักวิทยาศาสตร์ชนิดอริยะ
คือนักวิทยาศาสตร์ฝ่ายนามธรรม ครั้งเมื่อสองพันกว่าปีมาแล้ว
สอนให้มนุษย์เป็นมิตรกัน ไม่จำกัดฐานะ ให้เสรีภาพและสม
ภาพในชีวิตร่างกายเสมอกันทั้งมนุษย์และดิรัจฉาน ด้วยการ
อบรมนามธรรมมาเช่นนั้นตั้งแต่กำเนิด คือ ตั้งแต่ชั้นบิดา
มารดาของเขาเป็นมาตั้งแต่เบื้องต้น และอบรมนามธรรมให้
เป็นสุขสงบทั้งคนมั่งมีและคนยาก ทั้งคนที่จะมีชีวิตอยู่

และคนที่จะต้องตายไปในเดี๋ยวนั้น ผู้ที่ได้อบรมแก่กล้าถึงที่สุด ย่อมได้รับความสุขสงบเยือกเย็นตลอดชีวิต มีความรู้ลึก เป็นสุขสงบอยู่ในระดับอันเสมอกัน ระหว่างผู้ที่รู้ตัวว่าจะต้อง ตายหรือยังไม่ต้องตาย ความสุขที่สุขุมเช่นนี้ จะดับหายต่อ เมื่อรูปธรรมดับสนิท ต่างจากวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ซึ่งทำ มนุษย์ให้ตระกตรำใจทุกชนิดบุคคลและทุกเวลา เพราะมันล่อ ใดย่อยากไม่รู้จักจบ เช่นเดียวกับคนที่รับประทานอิ่มแล้ว แต่ยังมีสิ่งที่เขาชอบยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีกมาล่ออยู่ มันเข้าแผดเผาภายในให้เราร้อน ทั้งคนมีและคนยาก เสมอกันตลอดเวลา จนกว่าเขาจะได้ดื่มรสแห่งอริยวิทยาศาสตร์ กล่าวคือ แบบ แห่งการครองชีวิตของพระอริยเจ้าเท่านั้น ทำไมเขาจึงไม่กิน ยาขนานนี้กันเล่า ยาวิเศษสำหรับบำบัดโรคอันเกิดเฉพาะนาม ธรรม ไม่ใช่แก่รูปธรรมอันเป็นหน้าที่ของยาที่ได้มาจากวิทยา ศาสตร์ใหม่ๆ เรามาแบ่งกันดังนี้เถิด จะช่วยให้เข้าถึงความ จริงเร็วขึ้น ทุกข์แห่งนามธรรมเป็นตัวโรค ความอยากไม่รู้จัก อิ่มจักพอเป็นเชื้อโรค ความสงบสัจเป็นยาแก้โรคอย่างเด็ด ขาด ผู้ดำเนินตามวิธีการแห่งความเป็นพระอริยเจ้า เป็นผู้ ประกอบยานั้น เพื่อรักษาตนเองแล้วช่วยเหลือผู้อื่น เราจง เรียนอริยวิทยาศาสตร์แห่งความจริงข้อนี้ แล้วช่วยกันทำ ประโยชน์สุขอย่างสูงสุด ให้แก่โลกซึ่งรวมทั้งตัวเรา

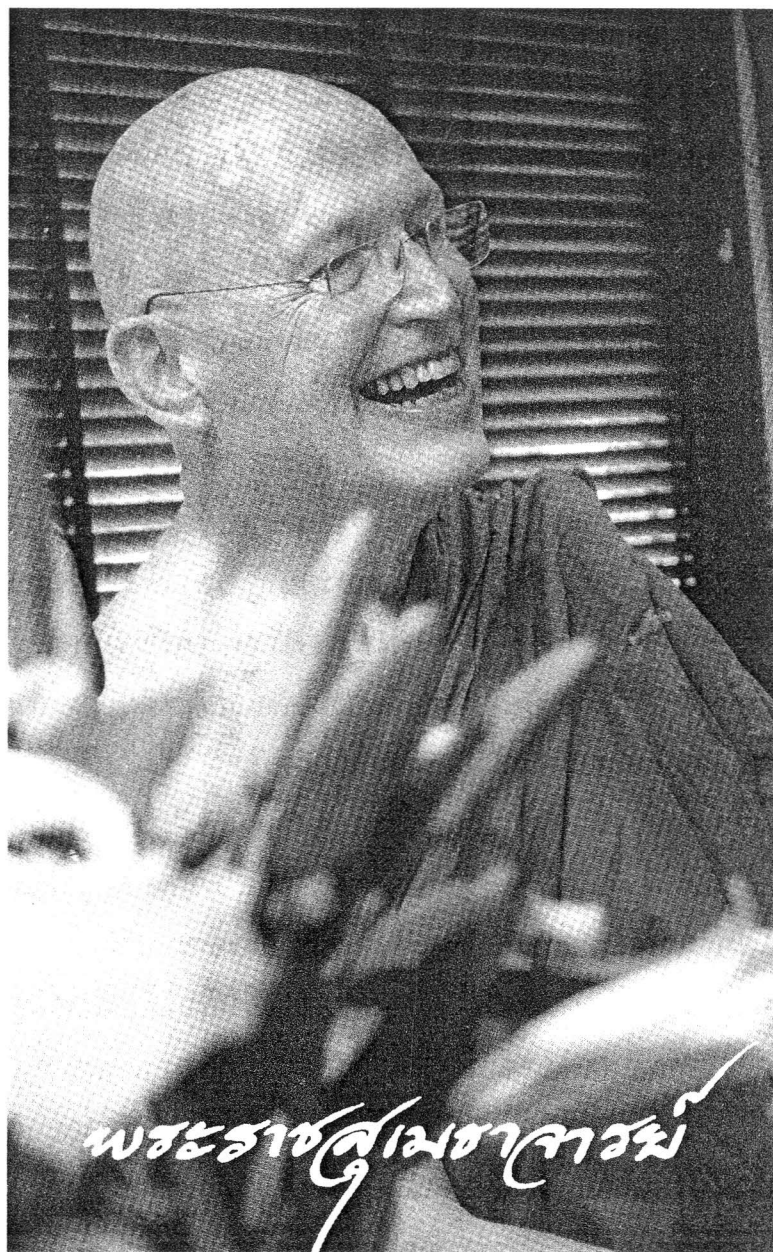
เราจึงเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่อย่างสดชื่นแท้จริงทั้งภายนอก และภายใน มีแววตาสดใส แสดงนิมิตแห่งความเยือกเย็นอยู่เสมอ ข้อนี้จะเป็นตัวอย่างแก่มนุษย์ผู้มีทุกข์เต็มอก มีแววตา ชุ่มชื้น เพราะภายในถูกแผดเผาด้วยอำนาจของความโลภ ความโกรธ และความไม่ได้ตามใจหวัง

แม้ภายนอกแสดงเพศแห่งสมณะผู้สงบ แต่ภายใน เต็มไปด้วยความตริตริก รำรอน เช่นเดียวกับเพศฆราวาสแล้ว ก็ไม่อาจเป็นตัวอย่างแก่มหาชนในโลก และจะกลายเป็นคน ตามอดช่วยจูงคนตามอดไป เราจะเป็นตัวอย่างการบำเพ็ญ ตนเพื่อประโยชน์ผู้อื่นอย่างสูงสุดโดยไม่มีการตอบแทนเสมอ ทุกเวลา ด้วยอำนาจเมตตาอนุภาพนี้จะทำให้มหาชนเกิดมีความอาทรแก่กันและกัน เราจะสละสุขเพื่ออบรมโลกในคุณ ธรรมข้อนี้ โดยจะเป็นตัวอย่างแห่งผู้รู้จักบริโภคใช้สอย แต่ พอยังชีวิตให้เป็นไปสะดวก รวบรวมทุนที่เหลือจากการ บริโภคฟุ่มเฟาย มาบำเพ็ญประโยชน์สุขอย่างอื่น และแก่ผู้อื่น ที่กำลังได้รับทุกข์ พระอรหันต์ครั้งกระโน้นหรือครั้งไหนๆก็ตาม ไม่ได้มีชีวิตอยู่อย่างขี้เกียจโดยผู้อื่นรู้ไม่ทัน หรือเอาเปรียบ มหาชนด้วยการหลีกออกหาความสุขแต่ผู้เดียว ที่แท้เป็นผู้ที่ คอยทำตัวอย่างแห่งบุคคลที่มีใจเป็นสุขให้มหาชนดูอยู่ทุกๆ เวลาจนตลอดชีวิต สำหรับมนุษย์ที่มุ่งความเจริญฝ่ายโลกียะ นั้น พระอรหันต์เป็นตัวอย่างแห่งความอดทน ความหนัก

แน่นและความเพียร ให้อุเพราวิธีการของความเป็นพระ
 อรหันต์ต้องเริ่มกระทำด้วยการอธิษฐานใจ ตามทำนองที่
 พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอทั้งหลาย จงตั้ง
 ความเพียรด้วยการอธิษฐานจิตว่า เลือดเนื้อจงแห้งไปเหลือ
 อยู่แต่กระดูกและเอ็นก็ตาม หากยังไม่บรรลุผลอันพึงได้
 ด้วยกำลังเรี่ยวแรงของมนุษย์เพียงใด จักไม่หยุดความเพียร
 นั้นเสีย สำหรับเด็กๆ วิธีการแห่งความเป็นพระอรหันต์ ย่อม
 อบรมให้อดทนมั่นคง สม่่าเสมอ สัตย์ซื่อ กตัญญูกตเวที ให้อ
 รู้จักทำให้เป็นสุขไปตั้งแต่ต้น ตัดเชื้อโรคทางใจเสียแต่ต้นมือ
 ก่อนแต่จะกินตัวเป็นผู้ใหญ่ปกครองตน แล้วก็แก้ไขไม่ได้จน
 ตาย ไม่ได้สอนให้หมั่นน้อยจนเกียจคร้าน เพราะผู้ที่บรรลุ
 อรหันต์แล้ว ยังบำเพ็ญเพียรเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นอยู่เสมอไป
 และยังเป็นตัวอย่างหรืออบรมให้รู้จักอดทนต่อธรรมชาติ เช่น
 หนาวร้อน เป็นต้น มุ่งเอาประโยชน์สำเร็จเป็นเกณฑ์สำหรับ
 คนแก่ชรา ก็เป็นตัวอย่างแห่งคนผู้ดับจิตไปด้วยความสุขสงบ
 ไม่กระวนกระวาย เพราะตามธรรมดาพระอรหันต์เป็น
 ตัวอย่างแห่งบุคคลชนิดที่เรียกว่า อาจยืนยิมได้ในระหว่าง
 กองเพลิง ซึ่งกำลังลามเข้ามาเผาตัวอยู่แล้ว

การทำให้ดูจริงๆ อยู่ให้เห็น ดีกว่าการสอนด้วยปาก
 จงเดินตามรอยพระอริยเจ้ากันเถิด ประโยชน์สุขสงบจะเกิด
 แก่พวกเรา สังคมของพวกเรา ประเทศของเราและโลกด้วย

พระราชครูเมธาจารย์

ไม่สำคัญมันหมายถึงในปฏิกิริยาที่จะเกิดขึ้นต่อความน่ารังเกียจของเขา นี่แหละคือความหมายของเมตตา

บางทีก็มีสิ่งที่เราไม่ชอบในตัวเราเอง ความหมายของเมตตารวมถึงการไม่ติดข้องอยู่ในความเห็น ปัญญา และความรู้สึกนึกคิด เพราะฉะนั้น การปฏิบัติ คือการตั้งสติในขณะปัจจุบัน การจะให้มีสติในปัจจุบัน หมายถึง จะต้องมีความเมตตาต่อความกลัว ความโกรธ หรือความอิจฉาริษยาที่มีอยู่ในใจของเรา **เมตตา หมายถึง การไม่ปรุงแต่งสิ่งที่มีอยู่หรือเป็นอยู่ให้เกิดเป็นปัญหาขึ้นในชีวิต แต่ปล่อยให้มันจางไปเองแล้วดับไปในที่สุด** เช่น เราเกิดความกลัว เราควรเมตตาต่อความกลัวนั้น หมายความว่าแทนที่เราจะคิดรังเกียจ เราควรยอมรับความจริงของความกลัวนั้นแล้วยอมให้ดับไปเอง เราจะทำให้กลัวน้อยลงได้โดยรู้ว่าความกลัวที่เรารู้สึกก็เหมือนกับความกลัวที่คนอื่นรู้สึก ความกลัวของสัตว์ก็เหมือนกับของเรา ความกลัวจึงไม่ใช่ของส่วนบุคคลของใครโดยเฉพาะ แล้วเราจะเริ่มกรุณาสงสารสรรพสัตว์ทั้งหลายเมื่อเราเข้าใจความทุกข์ที่เกิดจากการหลงกลัวในชีวิตเรา ความเจ็บปวดที่เกิดจากการที่เราถูกเตะก็อันเดียวกันกับที่สุนัขรู้สึกเจ็บเมื่อถูกคนเตะ ฉะนั้นเราจึงเมตตาต่อความเจ็บปวดได้ หมายความว่า เรามีความเมตตาและความอดทนที่

เกิดจากความไม่ยึดติดอยู่ในความรังเกียจ เราอาจจะเมตตาต่ออารมณ์ภายในใจต่างๆ ได้ทั้งสิ้น เมื่อใดที่เราคิดว่าอยากจะทำอารมณ์ที่เกิดขึ้นเพราะมันไม่ดี มันเลวร้าย ก็หมายความว่าเมื่อนั้นเราขาดเมตตาต่อตนเอง ต้องสังเกต “วิภาตถะ” นี้ แต่อย่าติดใจความรังเกียจต่ออารมณ์ที่กำลังมีอยู่ในใจ และต้องไม่แก่งแย่งเข้าข้างตนเองว่า เราเห็นดีในสิ่งที่เราทำผิด คนบางคนโง่พอที่จะพูดว่า กิเลสของตนทำให้ตนมีเสน่ห์ เมตตาไม่ใช่การบังคับตนเองให้ชอบในสิ่งที่ไม่ชอบ เพียงแต่อย่าขุ่นเคืองกับสิ่งที่ตนไม่ชอบ การที่จะมีเมตตาต่อสิ่งที่เราชอบนั้นทำได้ง่าย เช่น เมตตาเด็กเล็กๆ ที่น่ารัก คนหน้าตาดี คนที่มารยาทดี ลูกสุนัขเล็กๆ ดอกไม้งามๆ เรารู้สึกเมตตาต่อตนเองได้ เมื่อเรากำลังรู้สึกสบายใจ ยามใดที่สถานการณ์ทั่วไปราบรื่น ย่อมเป็นการง่ายที่จะมีความรู้สึกเมตตาต่อสิ่งที่ดีและสวยงาม ตรงจุดนี้เองที่เราจะหลงผิดได้ เพราะเมตตาไม่ใช่เป็นเพียงความปรารถนาดี ความรู้สึกรักใคร่ ความคิดอันสูงส่งเท่านั้น แต่เป็นเรื่องที่ต้องปฏิบัติได้ด้วย

ถ้าเราเป็นผู้มีอุดมคติสูง แล้วเราเกลียดใครเข้าสักคนหนึ่ง เราจะรู้สึกว่าฉันไม่ควรเกลียดใครเลย ชาวพุทธควรจะมีเมตตาต่อสิ่งมีชีวิตทั้งมวล ฉันควรรักทุกคนได้ ถ้าฉันเป็นพุทธศาสนิกชนที่ดี ฉันควรชอบทุกคน นั่นเป็นเรื่อง

อุดมคติที่ประพจน์ปฏิบัติไม่ได้ ขอให้เมตตาต่อสิ่งที่เรา
รังเกียจต่อความใจแคบ ต่อความอิจฉาริษยา หมายความว่า
ให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติ ไม่สร้างปัญหา ไม่ทำให้มันยากหรือ
สร้างปัญหาจากความยากลำบากที่เกิดขึ้นในชีวิตทั้งภายใน
ภายในใจของเรา

ในลอนดอน อาตมาเคยหัวเสียมากเมื่อเดินทางด้วย
รถไฟใต้ดิน อาตมาเคยนึกเกลียดเอาด้วย สถานีใต้ดินที่มี
ป้ายโฆษณาที่น่าเกลียดและฝูงชนแออัดในรถไฟที่สกปรกส่ง
เสียงกึกก้องมาตามอุโมงค์ อาตมาเคยขาดเมตตา เคยนึก
รังเกียจสภาพเช่นนั้น แล้ววันหนึ่งอาตมาก็ตัดสินใจจะฝึกจิต
แผ่เมตตาขณะเดินทางโดยรถไฟใต้ดิน จนกระทั่งเริ่มนึกสนุก
แทนที่จะรู้สึกขุ่นเคือง เริ่มมีเมตตาผู้คนในทีนั้น แล้วในที่สุด
ความรังเกียจและความรำคาญก็หมดไปโดยสิ้นเชิง

เมื่อเรารู้สึกรังเกียจใครสักคน เราจะเห็นว่าเราชอบ
ปรุ้งแต่ว่าเขานั้น เขาทำนี้ เขาเป็นอย่างนั้น ครั้นเราชอบ
คนบางคน เขาทำอะไร เราก็เห็นว่าเขาดีมีเมตตา แล้วพอมี
ใครมาพูดว่า คนนั้นเลวจริงๆ เราก็จะโกรธคนพูด ถ้าเรา
เกลียดใคร แล้วมีคนมายกย่องเขา เราก็จะพาลโกรธคนพูด
ไปด้วย เราไม่อยากฟังใครพูดว่าศัตรูของเราดีอย่างไร ยามที่
เราโกรธเต็มที่ เราจะวาดภาพไม่ออกเลยว่าคนที่เราเกลียดนั้น

มีค่าที่ดีที่ตรงไหนบ้าง แม้เขาจะมีส่วนดีจริงเราก็จำไม่ได้ เราจำได้แต่สิ่งที่ไม่ดี แต่เมื่อเราชอบใคร แม้ข้อบกพร่องของเราก็เห็นเป็นของน่ารัก เห็นเป็นความผิดเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่มีอันตราย

จึงให้สังเกตเรื่องนี้ในจิตใจของเราเอง สังเกตให้เห็นแรงผลักดันของความชอบ ความไม่ชอบ เมตตาก็เป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ มีประสิทธิภาพมาก ในการจัดการกับความคิดปรุงแต่งที่ไร้สาระในใจที่เกิดขึ้นเมื่อประสบกับสิ่งที่ไม่พึงใจ เมตตาเป็นประโยชน์สำหรับผู้ซึ่งวิพากษ์วิจารณ์ ช่างติ เห็นความผิดของผู้อื่นไปทุกเรื่อง ไม่เคยสำรวจตนเอง คอยแต่จะดูสิ่งนอกตัว

ปกติทุกวันนี้คนมักจะบ่นกันถึงเรื่องดินฟ้าอากาศ หรือเรื่องรัฐบาล ความทะนงตนทำให้คนชอบถากถางผู้อื่นไปทุกเรื่อง หรือเมื่อเริ่มพูดถึงใครที่ไม่ได้อยู่ในที่นั้น ผู้นั้นก็จะถูกตำหนิจนย่อยยับ คนเรามักจะแจกแจงข้อเสียของผู้อื่นได้ละเอียดยิบและหลักแหลม รู้ดีไปหมดว่าคนนั้นต้องการอะไร ควรทำอะไร ไม่ควรทำอะไร และทำไมเขาจึงต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ คำตำหนิที่แหลมคมเช่นนั้น ที่จริงก็หมายความว่า “ฉันดีกว่าเขามากมาย” นั่นเอง

เราไม่ควรปิดตาตัวเองไม่ให้เห็นสิ่งที่ผิดและข้อ

บกพร่องไปทุกสิ่ง เราต้องอยู่ร่วมกับมันอย่างสันติ ไม่ต้องไป
กะเกณฑ์ให้อะไรเปลี่ยนแปลง บางทีความมีเมตตาจำเป็นจะ
ต้องมองข้ามข้อบกพร่องของตนเองหรือของผู้อื่นบ้าง แต่ไม่
ได้หมายความว่าเราจะไม่สังเกตให้รู้ เพียงแต่ว่าเราไม่ปรุง
แต่งข้อบกพร่องนั้นให้เป็นเรื่องใหญ่ หยุดการพลาญของจิต
ด้วยเมตตาและอดทน อยู่กับมันอย่างสันติ

“ของฝากจากหลวงพ่อบุญ”

- บุญกับกุศลต่างกันอย่างไร?

เคยทานแกงหรือเปล่า? น้ำกับเนื้อมันก็อยู่ปนกัน เคยได้ทานหรือเปล่า?

บุญ คือ ความสุขความดี ที่ปราศจากโทษ

กุศล คือ ความฉลาดในการพูดในการทำอะไรทุกสิ่งทุกอย่างที่มีผลบริสุทธิ ถูกต้อง (บุญแท้มันเกิดจากกุศลไม่ใช่เกิดจากอกุศล)

บุญบาป คือ ไปขโมยเขามาทำบุญ, ฆ่าสัตว์มาทำบุญ, หรือมาทอดผ้าป่า แล้วเขามาด้วย นี่ - เรียกว่า “บุญบาป”

- ให้เราเข้าใจว่า การกระทำบุญสุนทานทุกวันนี้ ทำเพื่ออะไร? ทำเพื่อไม่ให้มีทุกข์ ให้มันบรรเทาทุกข์ ให้มันค่อยๆ หหมดทุกข์ไป ถ้าทำบุญเพื่อบรรเทาทุกข์ **มันต้องทำบุญด้วย ทำกุศลด้วย** (บุญคือ เนื้อ กุศล คือ กลี้อ ต้องอาศัยกันจึงอยู่ได้นาน ถ้าเอาเนื้อทิ้งไว้เฉยๆ มันจะเน่า มันอาศัยกลี้อ จึงมีอายุไปนาน)

วัดป่านานาชาติเป็นวัดสายวัดป่า ที่ตั้งอยู่ในบ้านบึงหวาย อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยมีหลวงพ่อชา สุภทฺโท (พระโพธิญาณเถร) จากวัดหนองป่าพงเป็นผู้ก่อตั้ง

มูลเหตุและแรงดลใจที่จะสร้างวัด

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ พระสุเมโธ ได้มาอยู่กับหลวงพ่อชา เป็นครั้งแรก หลังจากนั้นก็ได้มีพระฝรั่งทยอยกันเดินทางเข้ามาอยู่กับหลวงพ่อกว้างขึ้น

พ.ศ. ๒๕๑๘ วัดหนองป่าพงมีพระสงฆ์ ทั้งพระไทย และพระต่างชาติ จำพรรษาอยู่เป็นจำนวนมาก พื้นบ่มบาตรก็หายาก หลวงพ่อชาจึงได้อนุญาตให้พระชาวต่างชาติบางรูป ออกมาหาพื้นที่บ้านบุงหวาย ป่าที่นี่มีต้นไม้มาก พื้นก็หาง่าย ชาวบ้านบุงหวายมีจิตศรัทธาในพระสงฆ์วัดหนองป่าพง จึงรับอาสาที่จะช่วยเหลือ

คณะพระเถรชุดแรกมี ๖ รูป บ่มบาตรเสร็จเรียบร้อยแล้วตั้งใจปักกลดพักวิเวกปฏิบัติธรรมต่อ เมื่ออยู่ได้ ๓ วัน ญาติโยมได้ช่วยกันสร้างศาลามุงหญ้าคาพอหลบฝน หลังจากนั้นไม่นานชาวบ้านบุงหวายได้ไปกราบหลวงพ่อชา ขอนิมนต์ให้พระเณรอยู่จำพรรษาต่อ หลวงพ่อชาเมตตาให้สร้างสำนักสงฆ์ และมอบหมายให้พระอาจารย์สุเมโธเป็นหัวหน้า ญาติโยมได้แบ่งกันเป็นเจ้าภาพในการสร้างกุฏิและเพิงมุงหญ้าคา ในพรรษาแรกนั้นมีพระทั้งหมด ๑๐ รูปและผ้าขาว ๑ คน

ที่ดินและเสนาสนะ

ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ คณะศรัทธาญาติโยมได้นำกลินมาทอดและได้สร้างศาลาใหม่โดยหลวงพ่อชาเป็นผู้ออกแบบ และกำหนดขนาดเอง

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ เริ่มสร้างพระอุโบสถในตำแหน่งที่พบเสมาเก่า เพื่อให้พระสงฆ์ใช้สวดทำสังฆกรรมต่างๆ และเป็นที่อบรมพระสงฆ์สามเณร พระอุโบสถสร้างเสร็จในอีก ๒ ปีต่อมา

พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเป็นวัด

เนื่องจากพระชาวต่างประเทศมีเพิ่มมากขึ้นทุกปี ญาติโยมจึงได้มีจิตศรัทธาถวายที่ดินเพิ่ม ปัจจุบันวัดมีเนื้อที่ทั้งหมด ๓๕๖ ไร่ มีกุฏิ ๓๗ หลัง

วัดป่านานาชาติมีสาขา ๒ แห่ง คือ สำนักสงฆ์ภูจอมก่อม อ.โขงเจียม จ.อุบลราชธานี และสำนักสงฆ์เต่าดำ อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี

หลวงพ่อกับพระฝรั่ง

หลวงพ่อก็ได้ให้ความเมตตา ให้กำลังใจพระเณรที่วัดป่านานาชาติอย่างสม่ำเสมอ ด้วยการมาเยี่ยมอบรมสั่งสอน เมื่อหลวงพ่อบำพาไม่สามารถเดินได้ พระจากวัดป่านานาชาติได้จัดคณะไปสวดพระปริตรข้างๆ รถเข็นของหลวงพ่อทุกวันพระ และได้ผลัดเปลี่ยนพระเณรไปปฏิบัติอุปัชฌาย์วัตรอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งท่านละสังขารไปใน ปี พ.ศ. ๒๕๓๕

วัดป่านานาชาติในปัจจุบัน

วัดอุประสงค์แรกเริ่มของหลวงพ่ocha ที่ตั้งวัดป่านานาชาติขึ้นนั้น เพื่อเปิดโอกาสให้ชาวต่างชาติ ให้ได้มีโอกาสเข้ามาศึกษาพระพุทธศาสนา อบรมพระธรรมวินัยจนสามารถที่จะออกบวชปฏิบัติข้อวัตรปฏิบัติของพระสายวัดป่าเพื่อให้ได้สัมผัสสแห่งพระธรรมด้วยตนเอง เมื่อได้หลักในการปฏิบัติแล้วก็สามารถช่วยประกาศศาสนาในที่ต่างๆ ได้

หลวงพ่ochaเคยกล่าวไว้ว่า “บวชง่ายสึกง่าย บวชยากสึกยาก” จึงเป็นเหตุให้ผู้ที่จะเข้ามาบวชที่วัดป่านานาชาติต้องเป็นผู้ที่ตั้งใจจริง ผู้มาขอบวชไม่ว่าจะอายุเท่าใดต้องมาเป็นผ้า

ชาว ๔-๕ เดือน เป็นสามเณร ๑ ปีเพื่ออบรมบ่มนิสัยให้เหมาะแก่สมณีก่อนที่จะบวชเป็นพระภิกษุได้ เนื่องจากการสื่อสารใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้ที่ตั้งใจจะบวชที่นี่จึงต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษพอสมควร หลวงพ่อชายังมุ่งหมายให้ที่นี่เป็นที่ฝึกพระให้มีคุณสมบัติเป็นผู้นำ ฝึกประสบการณ์ในการเป็นหัวหน้าสงฆ์และปกครองวัด โดยทำหน้าที่เป็นเจ้าอาวาสด้วย

เจ้าอาวาสของวัดป่านานาชาติ

- ๑) อาจารย์สุเมธ ชาวอเมริกัน พ.ศ. ๒๕๑๘ - ๒๕๑๙
- ๒) อาจารย์ปภากร ชาวอเมริกัน พ.ศ. ๒๕๒๐ - ๒๕๒๑
- ๓) อาจารย์ชาโคร ชาวออสเตรเลีย พ.ศ. ๒๕๒๒ - ๒๕๒๔
- ๔) อาจารย์ปลันโน ชาวแคนาดา พ.ศ. ๒๕๒๕ - ๒๕๓๙
- ๕) อาจารย์ชยสาร ชาวอังกฤษ พ.ศ. ๒๕๔๐ - ๒๕๔๔
- ๖) อาจารย์ญาณธมฺโม ชาวออสเตรเลีย พ.ศ. ๒๕๔๕ - ๒๕๕๐
- ๗) อาจารย์เกวลี ชาวเยอรมัน พ.ศ. ๒๕๕๑ - ปัจจุบัน

ในปัจจุบัน พระเถรสังกัดวัดป่านานาชาติที่มีอยู่ในเมืองไทย ทั้งหมดประมาณ ๔๐ รูป หลายสัญชาติ เช่น ชาวอเมริกัน, เยอรมัน, ออสเตรเลีย, อังกฤษ, ฮอลแลนด์, แคนาดา, มาเลเซีย, อิสราเอล, สาธารณรัฐเช็ก, สโลวักเกีย, สวิสเซอร์แลนด์, นอร์เวย์, นิวซีแลนด์, อินโดนีเซีย, ศรีลังกา, เนปาล,

ฟิลิปปินส์ และไทย

พระที่บวชจากวัดปานานาชาติ ได้ไปตั้งสาขาในต่างประเทศ กระจายอยู่ในอังกฤษ, อิตาลี, ฝรั่งเศส, สวิสเซอร์แลนด์, ออสเตรเลีย, นิวซีแลนด์ และอเมริกา เป็นตัวอย่างในการปฏิบัติให้ญาติโยมทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ได้เข้ามาศึกษาเป็นจำนวนมากทุกปี มีพระเณรที่เคยผ่านการอบรม จากวัดปานานาชาติและยังครองเพศบรรพชิตอยู่ถึงกว่า ๑๐๐ รูป มาจาก ๒๗ เชื้อชาติ

วัดปานานาชาติ พยายามอย่างยิ่ง ที่จะรักษาข้อวัตรปฏิบัติของหลวงพ่อบุญมาไว้ ปัจจุบันคณะสงฆ์วัดปานานาชาติ ยังมีความผูกพันกับวัดหนองป่าพงอย่างใกล้ชิด ถึงแม้ว่าหลวงพ่อบุญท่านได้มรณภาพไปหลายปีแล้ว เพราะเจ้าอาวาสวัดหนองป่าพงรูปปัจจุบัน (พระราชภาวนาวิกรม, หลวงพ่อเลี่ยม จิตฺตมโ) ท่านได้เมตตาเป็นพระอุปัชฌาย์แก่พระเณรวัดปานานาชาติ รวมทั้งอบรมสั่งสอนพระเณรรุ่นหลังให้ได้เข้าถึงธรรมะ เป็นเวลามากกว่า ๑๐ ปีแล้ว การปฏิบัติดังนี้เป็นการถ่ายทอดสืบต่อซึ่งข้อวัตรปฏิบัติของหลวงพ่อบุญที่ไม่จำกัดเชื้อชาติและสีผิว

หลวงพ่อบุญเคยพูดให้ลูกศิษย์พระฝรั่งได้ฟังว่า

“เราอยู่คนละประเทศได้มาอยู่รวมกันที่นี่ มันเป็นเรื่อง

แปลกเหมือนกัน ประชาชนทั้งหลายเห็นพวกท่านทั้งหลาย
 ซึ่งอยู่เมืองนอก มารวมกันอยู่ในเมืองไทย มาฉันข้าวเหนียว
 ก็ได้ มาพูดภาษาไทยก็ได้ มาพูดภาษาลาวก็ได้ มาอยู่ที่ทุกซั่ๆ
 ยากๆ ลำบากก็อยู่ได้ อย่างนั้นผมจึงพูดเมื่อไปกรุงลอนดอนว่า
 ท่านพวกนี้จะต้องไปทำดอกเตอร์ที่วัดหนองป่าพง คือ“เปลี่ยน”
 ผมมีความรู้สึกว่ พวกท่านตายไปแล้วฟื้นขึ้นมา คือมาปรับตัว
 เข้ากับอากาศกับอาหารสารพัดอย่าง พวกท่านทั้งหลายก็มี
 ความอดุสาหะฝ่าฟันอุปสรรคอันนี้มา แม้ตลอดถึงคำพูด
 หรือขานนาค เป็นต้น บวชได้ในพุทธศาสนานี้ก็เรียกว่าน่า
 เลื่อมใสที่พยายามเป็นไปได้อย่างนี้ ความจริงของพระพุท
 ศศาสนานั้นดึงดูดจิตใจคนไทย จิตใจคนเมืองนอก ให้มารวม
 กลุ่มอันเดียวกันได้ มันก็เป็นของแปลกอยู่เหมือนกัน
 ฉะนั้นจงพากันตั้งอกตั้งใจสั่งวรล่ำรวมต่อไป”

ASSOCIATED MONASTERIES AND CENTRES

Below are addresses of monasteries founded by
Western disciples of
Ajahn Chah, and associated centres.
The portal page for this community worldwide is:
www.forestsangha.org

THAILAND :

Wat Nong Pah Pong

T. Non Pueng, a. Warin
Ubon Rajathani 34190
Tel. 045 267563
Fax. 045 268084

Wat Pah Nanachat

Bahn Bung Wai,
Amper Warin,
Ubon Rajathani 34310.
Fax. 086 4687367-8

UNITED KINGDOM :

Amaravati Buddhist Monastery

Great Gaddesden, Hemel Hempstead,
Hertfordshire HP1 3BZ
Tel. Office: +44 (0) 144 284 2455
Fax. +44 (0) 144 284 3721
Retreat Centre: +44 (0) 144 284 3239
www.amaravati.org

Aruna Ratanagiri

Harnham Buddhist Monastery,
Harnham, Belsay,
Northumberland NE20 0HF
Tel. +44 (0) 1661 881 612
Fax. +44 (0) 1661 881 019
www.ratanagiri.org.uk

Cittaviveka

Chithurst Buddhist Monastery

Chithurst, Petersfield,
Hampshire GU31 5EU.
Tel. +44 (0) 1730 814 986
Fax. +44 (0) 1730 817 334
www.cittaviveka.org

Wat Pah Santidhamma

(The Forest Hermitage)
Lower Fulbrook, near Sherbourne
Warwickshire CV 35 8AS
Tel. 01926 624385/ 624564/ 624101
www.foresthermitage.org.uk

Hartridge Buddhist Monastery

Odle Cottage,
Upottery, Honiton
Devon EX14 9QE
Tel. +44 (0) 1404 89 1251
Fax. +44 (0) 1404 89 0023
www.hartridgemonastery.org

SWITZERLAND :

Dhammapala Buddhistisches Kloster

Am Waldrand,
CH-3718 Kandersteg.
Tel. +41 (0) 33 675 21 00
Fax. +41 (0) 33 675 22 41
www.dhammapala.ch

AUSTRALIA :

Dhammagiri Forest Hermitage

(Affiliated Monastery)
10 Ben Varden Avenue
Kholo QLD 4306
Tel. +61 (0) 7 3201 2041
Fax. +61 (0) 7 3201 2044
www.dhammagiri.org.au

Vimokkharam Hermitage

(Affiliated Monastery)
PO Box 152
Kallista VIC 3791
Tel. & Fax : 613 97 55 3378

Buddha Bodhivana Monastery

780 Woods Point Road,
East Warburton,
Victoria 3799
Tel. +61 (0) 3 5966 5999
Fax. +61 (0) 3 5966 5998

NEW ZEALAND :

Bodhinyanarama Monastery

17 Rakau Grove, Stokes Valley,
Lower Hutt 5019.
Tel. +64 (0) 4 5637 193
www.bodhinyanarama.net.nz

Vimutti Forest Monastery

(Associated Monastery)
PO Box 7
Bombay 3243
(South Auckland)
Tel. +64 (0) 9 236 6816
www.vimutti.org.nz

NORTH AMERICA :

Abhayagiri Monastery

16201 Tomki Road, Redwood Valley,
CA 95470.
Tel. +1 (707) 485 1630
Fax. +1 (707) 317 0043
www.abhayagiri.org

ITALY :

Santacittarama

Localita Brulla
02030 Frasso Sabino (Rieti).
Tel. +39 07 6587 2186
Fax. +39 06 233 238 629
www.santacittarama.org

FRANCE :

Bodhinyanarama Monastery

No. 6 Chemin
de Boucharin
07300 Tournon
Tel. +33 (0) 4 750 886 69

Germany :

Buddhistisches Waldkloster Muttodaya

(Affiliated Monastery)
Hermeschrot 50
95236 Stammbach
Tel. +49 (0) 925 6960 435
www.muttodaya.org

CANADA

Tisarana Buddhist Monastery

(Affiliated Monastery)
1356 Powers Road
RR#3 Perth, Ontario K7H 3C5
www.tisarana.ca

สาขาวัดหนองป่าพงในประเทศไทย
มีสาขา สาขาสำรอง สาขาสำรวจ
ประมาณ ๒๘๐ สาขา

ISBN : 978-974-496-589-9

คณะศิษย์จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมบรณการ

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามคัดลอก ตัดตอน หรือนำไปพิมพ์จำหน่าย

หากท่านใดประสงค์จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

โปรดติดต่อผู้จัดทำ

๒๑๐๒/๓๒ ซอยรามคำแหง ๒๖/๑ ถ.รามคำแหง

แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กทม. ๑๐๒๔๐ โทรสาร ๐-๒๓/๓๒-๐๒๙๙

ภาพปก : วิษณุ ฝอยทอง

จัดรูปเล่ม - พิมพ์ที่ : ปาปรัส พับลิเคชั่น โทร. ๐-๒๒๘๗-๒๔๙๒